

USJON - BORGERDIKTATURET MÅ KNUSES!

- borgerskapets iderbevegelsen

Moms-saka - et eksempel på sosialdemokratenes arbeiderfiendtlige politikk.

Et av midlene som borgerskapet møtte den voksende krisa i kapitalismen med, var det nye skattesystemet, moms en. Kjernepunktet her er gradvis å velte all statsskatt over på arbeidsfolk og redusere skatten på kapitalistene. DNA gikk til angrep på Borten-regjeringas skatteforslag for å ta arbeidsfolks militante anti-moms-aksjoner til inntekt for seg sjøl. Men samtidig lanserte de sitt eget moms-forslag som bare var en "sukra" utgave av regjeringas, for å sikre "arbeidsfreden" i en overgangsperiode. Dette illustrerer meget godt sosialdemokratiets funksjon i arbeiderbevegelsen: På den ene sida fører det en politikk som tjener monopolkapitalistene - på den andre sida gjennomføres denne på en slik måte at arbeiderklassens motstand nøytraliseres og undergraves.

SF - et venstresosialdemokratisk og anti-marxistisk parti.

SF sier seg å være et parti for arbeidsfolk. Stemmer dette? Nei. Vi kan trekke fram ei rekke eksempler på at dette ikke er tilfelle. La oss f.eks. ta SFs program og målsetting. Kjernepunktet er her "fredelig overgang til sosialismen" ved "parlamentariske og demokratiske virkemidler". Med sosialisme forstås SF "demokrati og flerpartisystem".

Dette partiet har allerede i sin prinsipp-erklæring fastslått at det vil beholde borgerskapets statsform, det vil såleis beholde det borgerlige statsapparatet, som ikke er noe annet enn et redskap for borgerskapet til å opprettholde ut utbyttinga og kapitalistenes maktposisjoner!

Det fins ikke et eneste eksempel fra arbeiderklassens kamp for sosialismen på at gjennomføringa av denne har kommet som et resultat av parlamentarisk arbeid. Derimot finnes det ei endeløs rekke eksempler på hvordan partier som har henfalt til borgerlige illusjoner om "fredelig overgang" totalt er blitt knust av klassestatens voldsapparat i krisesituasjoner.

SF har videre programfesta avstandstaken fra nødvendigheten av at arbeidsfolk, etter å ha erobret makta fra borgerskapet, knuser det borgerlige statsapparatet og oppretter proletarietets demokratiske diktatur, som betyr demokrati for det store flertallet av det arbeidende folk, men diktatur over dem som vil gjenreise kapitalismen. Det te er et kjernepunkt i marxismen-leninismen. SF framstår såleis som et anti-marxistisk parti!

At SF ikke er et parti for arbeidsfolk avspeiles i like stor grad i den daglige politiske praksis, i kampen for arbeidfolks dagskrav. Partiet går ikke ubetinget mot arbeiderfiendtlige rasjonaliserings tiltak. Partiet går med små forbehold inn for "Nordøk", dvs. planene om et samarbeid mellom nordiske monopolkapitalister og som har til oppgave å intensivere strukturrasjonaliseringa og øke presset på arbeidsfolk i de nordiske land, og dermed lette inngangen i EEC. Videre er hele partiets økonomiske politikk prega av sosialdemokratisk reformisme. I moms-saka hadde f.eks. partilederen Gustavsen opprinnelig ingen innvendinger av prinsipiell betydning. Først da SF så arbeiderklassens militante aksjoner, ilte de til for å gjøre moms-saka til valgflask for seg sjøl.

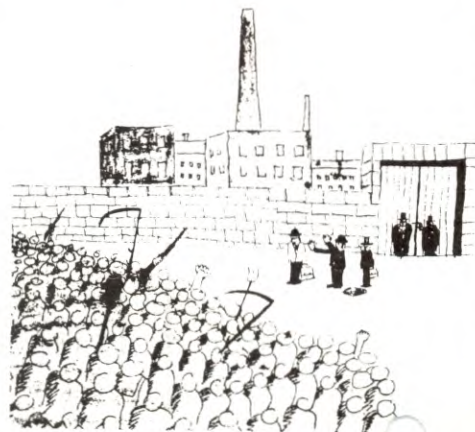
NKP - dominert av revisjonister.

Heller ikke NKP er i dag et revolusjonært parti for arbeiderklassens - det enn i følge partileiinga sjøl. NKP har ilsoomt i peri-

oder vært et revolusjonært parti. Etterat den revisjonistiske Furubotn-klikken blei nedkjempa i 1949, sank den nye partileiinga straks ned til ei håpløs, parlamentarisk linje. Manglende masseskolering i marxismen-leninismen har blitt til grubunn for sosialdemokratiske og revisjonistiske ideer. Riktignok finnes det mange bra, revolusjonære kamerater i NKP, men det er revisjonistene som har makta i partiet. Det er den revisjonistiske partileiinga som står for partiets politikk utad, og det er den vi må vurdere.

Reidar T. Larsen, partiets formann, er et utmerket eksempel på partiets utgliding i revisjonistisk retning. Hans "kongstanke" er å samle "venstrekreftene" i ett parti på "marxismens grunn". Her skal altså furubotnikker, sosialdemokrater, SF-småborgere, Dubcek-revisjonister, agenter for Sovjets sosial-imperialisme osv. samles i ett og samme parti! Særlig revolusjonært blir det i hvert fall ikke.

Også NKP skjønner at den borgerlige klassestaten. "Demokratiet må utvides" er en ide som stadig går igjen. Revisjonistene i NKP-ledelsen ser det som sin hovedoppgave å spre illusjoner om "fredelig overgang". Partiet ser det som sin eneste viktige oppgave å få "kommunister" på Stortinget. Men den ekstreme revisjonistiske utglidinga som NKP-ledelsen representerer unngår sjølsagt ikke å sette spor etter seg. Partiet skrumper inn til ei lita sekt, uten evne til rekruttering.

Slutt med disse dumhetene, så vi får innført sosialismen -

Men det er særlig i sitt forhold til den internasjonale, revolusjonære arbeiderbevegelsen at lederklikken i NKP har vist sitt sanne ansikt. Partiformannen var f.eks. med på den revisjonistiske hetskampanjen mot folkets Kina i Moskva nylig. Sjøl om Reidar Larsen & co. forsøker å framstå som "kritiske" til Sovjet, er de i virkeligheten den sovjetiske sosialimperialismens beste leiesvenner i Norge. De er fullstendig ute av stand til å virkelig fordømme Kremli-klikkens forbryterske politikk mot verdens folk (f.eks. angrepene på Kina, overfallet på Tsjekkoslovakia, våpenstøtte til kontrarevolusjonære fascistregimer osv.osv.)

DNA, SF og NKP - borgerlige statspartier.

Det som er felles for de såkalte "arbeiderpartiene", fra DNA, SF og NKP, er deres arbeid med å spre borgerlige illusjoner om parlamentarismen, fredelig overgang, sverte proletarietets diktatur osv. Ved sida av dette er denne ideologien fulgt av en mer eller mindre konsekvent arbeiderfiendtlig politikk. Alle disse partiene er i ferd med å bli finansiert av statspenger. De er - eller utvikler seg til å bli statspartier, dvs. korporative organer som skal være det borgerlige statsapparatets redskap til å beherske arbeiderbevegelsen. Faktisk er det slik at DNA og de to andre mindre revisjonistisk/reformistiske partiene har en form for arbeidsdeling.

DNA tar seg av arbeidet med å kontrollere den store massen av arbeidsfolk generelt. NKPs hovedoppgave er å utvanne og splitte opp den revolusjonære delen av arbeiderklassen, mens SF, som har liten innflytelse blant arbeidsfolk, skal tjene samme funksjon blant de øvrige lag av folket: småborgerskapet og andre som ikke tilhører arbeiderklassen, men som lever av eget arbeid, særlig akademikere og folk i "frie yrker".

Ingen av de s.k. "arbeiderpartiene" er arbeidsfolks partier. De er tvert i mot en alvorlig hindring i kampen for sosialismen. Deres innflytelse og demagogiske propaganda i arbeiderbevegelsen må avsløres og brytes ned totalt. Stadig flere arbeidere og progressive har skjönt revisjonismens og reformismens arbeiderfiendtlige karakter. Men disse kreftene må samordnes og ledes av en organisasjon som er væpna med arbeiderklassens revolusjonære ideologi, marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Bare et konsekvent, revolusjonært klassekampparti kan bli arbeiderklassens virkelige redskap i kampen for sosialismen.

de parti å stemme på i år!»

--I høst blir jeg sittende hjemme, sier Rosa Seierstad, tidligere styremedlem i Solidaritetskomiteen for Vietnam. Etter at jeg i vår meldte meg ut av SF har jeg mer og mer innsett nødvendigheten av et revolusjonært klassekampparti og å satse på massearbeid i faglige og anti-imperialistiske frontorganisasjoner. Hva med å stemme NKP? NKP! Med en partiledelse som støtter Brattelies "Vietnam-bevegelse", og som drar til Moskva for å delta i hetsen mot Kina? Nei, Reidar T. Larsens folk har ingen skikkelig anti-imperialist tillit til.

-- Stemme ved valget? Vi arbeidsfolk har jo ikke noe parti å stemme på, sier Leif Granmo, medlem av styret i fagforeninga ved Mosjøen Aluminium. Her i Nordland er SF-kandidaten en reindyrka sosialdemokrat, og NKP's førstemann var i vinter mest opptatt av hvordan en skulle sikre SF og Reidar T. Larsen en plass i Stortingssola. Nei, revolusjonære arbeidere bør boykotte valget og konsentrere kreftene om å bygge et kommunistisk parti på grunnlag av marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning," slutter Granmo.

VOLDSAPPARATET - GARANTI FOR PITALDIKTATURET

vendig. Disse fascistiske lovene blei sjølsagt vedtatt med sosialdemokratenes velsignelse. Og beredskapslovene gjelder også idag.

Overvåkingspolitiet - spionsentral mot det arbeidende folket! Et av de viktigste redskapene som statsapparatet har når untakslovene skal tre i kraft, er sjølsagt lister over aktivister blant arbeidsfolk og intellektuelle. Slike personarkiver blei brukt ved de første massearrestasjonene i Hellas i 1967. Nettopp fordi overvåkingspolitiet i et kapitalistisk klassesamfunn hovedsakelig registrerer aktive klassekjempere og andre progressive kunne slike lister også benyttes av Gestapo til arrestasjoner i Norge og Danmark under krigen.

Asbjørn Bryhn, som leda det norske overvåkingspolitiet fra 1954 til 1966 innrømte i et intervju i Aftenposten 30. juli 1966 at det hemmelige personarkivet også idag først og fremst driver med registrering av venstreorienterte. Bryhn nevnte spesielt folk som får andre "til å protestere mot fellesmarkedet". Denne spionasjen er altså først og fremst retta mot det arbeidende norske folket, og særlig mot de som går i spissen for streiker, aksjoner og demonstrasjoner.

NATO-medlemskapet gir USA "rett" til invasjon!

Medlemskapet i NATO gir ikke bare norske myndigheter plikt til å solidarisere seg med de kriger andre medlemsland måtte bli blandet opp i, det gir også USA - imperialismen omfattet militære og politiske rettigheter i Norge.

Allerede idag er samarbeidet intimt mellom norsk og amerikansk etterretnings-

tjeneste når det gjelder den politiske overvåkinga av progressive nordmenn, US Air Force kan f. eks. bruke norske flyplasser til spionasjetokter, polarisubåtene benytter norske sambandsanlegg, amerikanske vietnam soldater har ofte deltatt i NATO-øvelser på vårt territorium osv.

I en krisesituasjon for det norske borgerskapet vil NATO tre støttende til med militærhjelp, via NATO - medlemskapet har USA faktisk "rett" til å okkupere Norge for å følge opp NATO - "solidariteten".

Voldsapparatet blir brukt nå! Bare den som ikke vil se kan derfor benekte at enhver form for arbeideropprør eller forsøk på å frata borgerskapet makta og innføre sosialisme, vil bli møtt med vold. Dette avsløres enda tydeligere ved at klassestaten allerede nå, i en ikke-revolusjonær periode, møter enhver meningsyttring som går på tvers av myndighetenes retningslinjer med brutal undertrykkelse. Hunder og langkøller blir idag satt inn mot demonstranter ved det minste avvik fra partiets bestemmelser og ordrer. En rekke anti-imperialistiske demonstranter har også blitt fengslet eller idømt høye bøter for å ha deltatt i fredelige demonstrasjoner "uten partiets tillatelse". Politimester Johan Gjerde kunne i et intervju med Morgenbladet like etter demonstrasjonen mot The Green Berets på forsommeren opplyse at det også finnes en egen instruks for bruk av militære styrker mot slike politiske meningsyttringer, dersom myndighetene finner det påkrevet!

Arbeiderklassen må knuse borgerdiktaturet!

Monopolkapitalens diktatur over folket blir vernet om av den borgerlige staten gjennom parlamentet, de borgerlige

Partipampene får 8 millioner

FOR Å LEDE ARBEIDERNE KAMP INN I PARLAMENTARISK BAKHOLD

Et offentlig utvalg, det såkalte "partifinansierungsutvalget", har nå foreslått ei generell statlig støtte til de politiske partiene på 8 mill. kroner. I utvalget er det representanter fra alle de politiske partiene, og enighet strekker seg fra Høyre til SF. Bare representanten for NKP går imot direkte statsstøtte.

Riktignok er også stortingspartiene uenige seg imellom. Hver for seg argumenterer de sjølsagt "objektivt og nøytralt" for den praktiske ordninga som vil gi nettopp dem mest mulig penger. Men de er alle, fra H til SF, fullkomment enige om "den betydning partiene har for det politiske liv og den parlamentariske og lokalpolitiske virksomhet".

Men som det minste av de demokratiske stortingspartiene, har SF sjølsagt noen avvikende oppfatninger. Mens de store partiene vil fordele statsstøtta i forhold til stemmetallet og sette ei nederste grense ved 2,5% av stemmene, vil SFs mann i utvalget, direktør Bonnevie, fordele støtta likt mellom alle partier med over 1% av stemmene. Det er tydelig at SF også for framtida har tenkt å spille rollen som det lille radikale halehengen som skal trekke faderhuset "mot venstre".

Mange vil undre seg hvorfor borgerskapets stat er interessert i å gi penger til bl.a. sosialistiske partier. Med det kjennskapet vi har til "demokratiet" under kapitalismen, veit vi jo at borgerskapet ikke gjør dette uten å regne med å få noe igjen for det.

En periode der kapitalismen går gjennom ei krise, med hardere utbytting og dårligere kår for arbeidsfolk, står det borgerlige "demokratiet" fram for stadig større deler av det arbeidende folket som borgerskapets diktatur over folket. Og derfor blir det eks-

partiene, sosialdemokratiet, statsbyråkratiet, domstolene osv.

Men det aller viktigste redskapet, klassediktaturets innerste kjerne, er utvilsomt det statlige voldsapparatet medrekna de lovregler som gjør at dette kan settes inn mot det arbeidende folket. Derfor kan arbeiderklassen også bare seire dersom den kvitter seg med alle illusjoner om en parlamentarisk og fredelig overgang til sosialismen, knuser den borgerlige staten gjennom en revolusjonær omveltning, innfører demokrati for folket og oppretter proletarietets diktatur over kapitalistene!

Kampen mot momsen må trappes opp!

Når kapitalismen rammes av krise, forsøker alltid kapitalistene å velte byrdene over på det arbeidende folket. Momsen er et slikt forsøk på å tvinge arbeidsfolk til å betale, på linje med rasjonalisering og strukturrasjonalisering.

Borgerskapet forsøker å fortelle oss at det nye skattesystemet skal gjennomføres fordi det er "enklere og mer oversiktlig enn det gamle", overgangen til moms betyr ei "opprydding i skattejungelen". Men arbeidsfolk lar seg ikke lure av slikt. Alle slags tekniske bortforklaringer kan ikke skjule de viktigste trekkene ved momsen: 1. Statens inntekter i form av skatter skal økes. 2. Større deler av statens inntekter skal overføres til kapitalen, særlig til monopolkapitalen. 3. Arbeiderklassen, andre vanlige forbrukere som bønder, fiskere, studenter osv. og mindre kapitalister, skal overta de byrdene som for de store i næringslivet blir til lettelser.

Dette er de viktigste trekkene ved momsen på litt lengre sikt. På kortere sikt vil de midlertidige overgangsordningene delvis skjule hovedtrekkene i momssystemet. Og den "intense" valgkampdebatten om A-moms og B-moms mellom sosialdemokratene og regjeringspartiene går nettopp på disse overgangsordningene. Men mens folkets oppmerksomhet festes til denne skinndebatten, innføres sjølv moms-systemet

under et røykteppe av borgerlig propaganda.

Å avsløre DNA i denne saka er ikke særlig vanskelig. Både de og regjeringspartiene satser alt for å få Norge inn i EEC. Og dersom vi kommer inn der, er vi traktatforpliktet til å innføre et fullstendig merverdisystem der all skatten legges på det endelige forbruket. Utenlandske aksjeselskaper som etablerer seg i Norge vil på linje med andre "norske" selskaper få store lettelser i selskapsskatten. Momssystemet er nettopp lagt opp spesielt med henblikk på at de store monopolkapitalgigantene skal få best mulige vilkår innafor et størst mulig område. Om avgiftssatsen til å begynne med er 15 eller 20% er av underordna betydning.

Men det arbeidende folket lar sjølsagt ikke monopolborgerskapets overgrep passere uten å ta opp kampen. Den kraftige aksjonen mot momsen som Oslo-arbeiderne satte igang på forsommeren demonstrerte klart arbeidernes klassekrefter. En slagkraftig enhetsfront klarte å mobilisere over 50.000 fagorganiserte til streik og demonstrasjoner over store deler av landet. Fagforeninger, som i generasjoner er blitt forkrøpelt av sosialdemokratiet, stilte nå under klassekamp-paroler.

Der er ingen tilfeldighet at denne aksjonen blei så vellykka. For det første er momsen et ledd i mono-

polkapitalens offensiv mot arbeidsfolk, og kommer i tillegg til andre tiltak for økt utbytting. De fleste har tidligere erfaringer fra andre slike tiltak, svært mange har vært med på aksjoner mot tidsstudier og rasjonalisering, derfor blir pratet om "modernisering av skattesystemet" fort gjennomskuet. For det andre har marxist-leninistene agiert kraftig mot momsen. Gjennom masse-spredning av brosjyrer og annen propaganda på alle større industristeder, og gjennom diskusjoner rundt om på arbeidsplassene, har agitasjonen gitt mange et mer helhetlig syn på momsen og gjort det vanskeligere for DNA-pamper og borgerpressa å spre sitt røykteppe av bortforklaringer.

For det tredje har initiativet til aksjonen blitt tatt av fagorganiserte på grunnplanet. Den politiske linja blei trukket opp av aktivistene i klubbene og fagforeningene, og de beholdt kontrollen over aksjonen. Pamper fra de politiske partiene hadde ingen del i utviklinga av fronten, og den breie oppslutninga kom som et resultat av ei korrekt politisk linje og ikke partipolitisk hestehandel.

Kampen mot momsen har fått en vellykka start. Videreføringa av kampen vil kreve stadig sterkere innsats for å slå monopolkapitalens overgrep tilbake. På hvilken måte må kampen bringes videre?

Erfaringene fra aksjonen på forsommeren forteller oss hvordan arbeidsfolk demonstrer-

er sine klassekrefter. Velorganiserte streiker og massemønstringer i form av møter og demonstrasjoner viser kapitalistene at det arbeidende folk er villig til å sette makt bak sine krav. Deres reaksjon etter arbeidsnedleggelsen 21. mai, etterlater ingen tvil. Arbeidskjøperne truet med Arbeidsretten, og borgerlige parlamentarikere skreik opp om "gatens parlament" og "undergraving av Stortingets myndighet". DNA-ledelsen som hele tida hadde gått imot Oslo-arbeidernes aksjon, blei redde da de så styrken bak aksjonen, og gjorde et ynkelig valgkampforsøk på å ta den til inntekt for A-momsen.

NKP-ledelsen og SF har gjort store numre i valgkampen av at de er de eneste partiene som går imot all moms. Men hvilken rolle har disse opportunistiske gruppene spilt i kampen mot momsen? Den breie fronten mot momsen blei skapt fordi SF- og NKP-pampene sto utafør, slik at man slapp unna den vanlige "tverrpolitiske" hestehandelen og kunne skape enhet på grunnplanet. For dem er kampen mot momsen bare et velegna agn til høstens store stemmefiske.

En stemme til SF eller NKP vil derfor ikke bety noen styrking av kampen mot momsen. Hele deres valgkampopplegg har bare bare til hensikt å lede kampen inn i parlamentariske former, dvs. , lede den på avveier. Bare massiv massemobilisering av det arbeidende folket kan rette harde slag mot de svake punktene til monopolborgerskapet og deres lakeier og slå deres angrep tilbake.

Amerikansk «tilbaketrekning» i Vietnam skal dekke økt aggresjon

USA-imperialismen slår på stortromma i disse dager. Innen utgangen av august skal 25.000 amerikanske soldater trekkes tilbake fra Sør-Vietnam, og vestlig presse applauder villig."Nå har USA vist at det ønsker fred, -og nå må motparten yte sitt", er det vanlige omkvedet. Finnes det noen som kjenner USA-imperialismens sanne natur som lar seg lede til å tro at amerikanerne frivillig gir slipp på noe de innbiller seg å ha vunnet? - Nei!

Og ganske riktig. Ved nærmere undersøkelse viser det seg at disse 25.000 som nå skal trekkes ut, alle sammen tilhører overskuddsenheter som skulle vært sendt tilbake til USA for lenge siden, da flesteparten allerede har stått over regulær tjenestetid. Og går en de amerikanske meldingene nærmere etter i sømmene vil en oppdage at på langt nær alle sammen skal tilbake til USA. Flere avdelinger vil bli stasjonert på Midway-øya, Okinawa og i Japan med kort vei til den sørvietnamesiske slagmarka om noe skulle komme på i all hast.

Videre: det er et lite korn av sannhet i Nixons tilbaketrekkingserklæring, men det er det i alle løgner dersom de skal ha noe håp om å bli trodd. Hjemlige økonomiske og politiske problemer kan tvinge Nixon til å dra tropper tilbake fra Vietnam. Dette har Nixon innsett, og det er ikke uten grunn at han nettopp har reist Asia rundt for å besøke sine reaksjonære forbundsfeller fra Suharto i Djakarta, til Thieu i Saigon. Det er ønskelig å spare amerikanske liv da den offisielle tapsstatistikken snart ikke tåler flere "solstikk" eller "trafikulykker" med døden til følge. Heller ikke "æreskirkegården" på Arlington, kan vi tilføye.

Med andre ord: USA akter ikke å forlate Sør-Vietnam på noen som helst måte, men de ser svært gjerne at andre er villige til å gjøre grovarbeidet for dem, -selvfølgelig mot kontant betaling i våpen eller dollars. I første omgang er det Saigon-hæren som skal overta de tyngste byrdene.

USA-imperialistene har satt igang et intensivt treningsprogram for å lære tilfeldige tvangsutskrevte landarbeidere hvordan de på best måte skal utrydde "Vietcong" og forsvare det systemet som i generasjoner har holdt dem nede. Det forundrer ingen at deserteringsprosenten i Saigon-hæren ligger et sted mellom 30 og 50. Og denne hæren skal altså påta seg de oppgavene som amerikanske soldater ikke klarte. Nixon føler vel kanskje et snev av tvil selv, for han har uten tvil bedt sine allierte lakeier om økt troppestøtte under sitt Asia-besøk. Oppnår han dette kan han være fornøyd. Amerikanske soldater kan trekkes hjem uten at den amerikanske innflytelse går tapt, og den hjemlige opinionen kan i stedet for snakke om naboens sønn som ikke kom tilbake fra Vietnam, konsentrere seg om måneferder og annet sirkus som USA-imperialistene setter i scene for å avlede folkets oppmerksomhet fra deres undertrykte stilling.

Men imperialistene er blinde. "De løfter store steiner bare for å slippe dem på sine egne føtter", (Mao). Uansett hvilke kriminelle planer Nixon og hans bande legger, vil folket i Vietnam og alle andre steder der USA-imperialistene strekker sine rovfuglklør, øke sin motstand til inntrengerne er jaget bort til siste mann.

Politisk militærnekter fikk økt fengselstraff på grunn av medlemskap i SUF

Den 23. juli ble militærnekteren Tor Mostue dømt til 6 måneders fengsel for ikke å ha møtt til innkallt tjeneste. Det er dobbelt så lang tid som "vanlig". I premissene for dommen heter det: "Retten er av den oppfatning at det gjør seg gjeldende sterke generalpreventive hensyn og at det derfor ikke kan bli tale om betinget dom. Riktignok er det vel sannsynlig at man i særlig grad kan påregne taltales politiske meningsfeller, men det burde være godt nok om å kunne påvirkne annen norsk ungdom som ennå ikke er blitt organisert og programbundet.

I skjerpende retning ellers bør tas hensyn til at tiltalte inntar en ledende posisjon i SUF og mener seg programforpliktet til å propagandere for å nekte å gjøre militærtjeneste under de nåværende forhold i Norge."(Vår uth.)

Det er her åpenbart at rettsapparatet blir brukt til å undertrykke progressive politiske organisasjoner. Norsk ungdom stilles overfor valget mellom enten å gå i fengsel eller å gi avkall på sin politiske overbevisning. Gjennom denne dommen har Oslo Byrett stadfestet at medlemskap i SUF faktisk regnes som en kriminell handling, noe som fører til en ekstra streng straffereaksjon fra statsapparatets side.

Hvor lenge vil det vare før de norske marxist-leninistene vil bli møtt med direkte lovforbud fra de "demokratiske" myndighetenes side?

Både dommen mot Mostue og behandlinga av andre politiske militærnektersaker har fullstendig avslørt den tiltakende fascismen i rettsvesenet.

Militærnekterne er fullstendig prisgitt myndighetenes vilkårlige handlemåte. Sivilsakene, der militærnekternes politiske standpunkt blir bedømt, dvs., avvist, er idag en ren farse på rettsbehandling. Både dommen og domspremissene er avgjort lenge før saka overhodet kommer opp til doms. I den siste tida har mange politiske militærnektere også blitt fratatt retten til å ha en sivil prosessfullmektig som kan reddegjøre for deres standpunkt på en forsvarlig måte. Argumentet nær er at det plutselig finnes "særlige grunner" til ikke å oppnevne disse, fordi de sjøl har nektet militærtjeneste.

Men hva som er en særlig grunn avgjøres helt og holdent av rettsapparatet.

Den rettspraksis som nå blir gjennomført er kort og godt en rein klassejus, det borgerlige statsapparatets lovregler blir brukt til å undertrykke norsk arbeiderungdom og andre som går aktivt mot USA-imperialismen og NATO. Samtidig har også anti-imperialistiske og revolusjonære aktivister, deltakere i demonstrasjoner o.l. mer og mer blitt kriminalisert.

Men progressive organisasjoner vil utvilsomt møte denne utviklinga med en kamp som med Rudolf Nilsens ord "går tvers igjennom lov til seier".

AVVIS "ARBEIDER" PARTIENES.....Forts. fra 1. bilagsside

NORDØK BETYR: STATEN SKAL ØKE SUBSIDIERINGA AV MONOPOL-KAPITALEN

I det store og hele er altså Nordøk et samarbeid mellom statsbyråkratene i de nordiske landa som tar sikte på å subsidiere monopolkapitalens strukturrasjonalisering, og dermed bidra til å øke utbyttinga av det arbeidende folket. Ved siden av jordbruks- og fiskerifond skal det også opprettes et generelt finansieringsfond, som kan "gi lån eller garantier på fordelaktige vilkår" til storindustri som ikke klarer å løse sine problemer på egen hånd. (s. 40.) Norges samlede bidrag er beregnet til en halv milliard kroner av skattebetalernes penger for den første 5-årsperioden.

ARBEIDERKLASSEN MÅ SJØL TA OPP KAMPEN MOT NORDØK.

Det er altså innlysende at Nordøk, i likhet med f.eks. EEC er rettet mot arbeiderklassens interesser. At det høyreorienterte sosialdemokratiet, DNA, i denne situasjonen

går inn for disse planene gir seg nesten sjøl. De støtter så og si ethvert tiltak fra monopolkapitalens eller USA-imperialismens side. Det som er mer avslørende er imidlertid at to partier som ennå hevder å ta arbeiderklassens standpunkt, nemlig SF og NKP, har slått lag med borgerskapet i jubelkoret om det nye økonomiske samarbeid mellom "grannelandene". Da Bratteli fremmet et prinsippforslag i Stortinget i vår om støtte til Nordøk-planene, stemte SF for. NKPs "økonomiske ekspert", sentralstyremedlem og professor Leif Johansen, understreket f.eks. i et intervju i Friheten nr. 18 - 69 at partiet nå måtte "gå sterkt inn for Norden". Dette viser klart hvor avgrunnsdypt både SF og lederskiktet i NKP har sunket. I stedet for å vise arbeidsfolk hvorfor monopolkapitalen i Norge nå ønsker et større marked, og bidra til å mobilisere til kamp mot forsøkene på økt utbytting og større usikkerhet for det arbeidende folket gjennom Nordøk, så gir både reformister og revisjonister sin støtte til markedsplanene.

I begge disse partiene har det også framkommet røster som ser Nordøk som et alternativ både til EEC og NATO. Men dette må karakteriseres som både billige unnskyldninger og øskedømmer. For hvis det er noe Embetsmannsutvalget kraftig understreker, så er det at Nordøk bare er begynnelsen til innlemmelsen i et større europeisk marked, dvs. EEC. I kapitlet om "allmenne målsetninger" sies det rett ut: "For samarbeidet i Norden må det således gjelde at det gis en slik innretning og slike former at det letter bestrebelsene etter en utvidet europeisk økonomisk integrasjon". (s.6.) Og i innleiinga til rapporten sies det klart fra at Nordøk "ikke berører de enkelte landenes utenriks- eller sikkerhetspolitikk", (s.7) dvs. bl.a. Norges NATO-medlemskap.

Idag er det derfor ingen andre enn arbeiderklassen sjøl som kan ta opp kampen mot Nordøk. Vi ønsker ikke å styrke monopolkapitalens diktatur over folket, uansett i hvilken form det skjer. Nei til EEC betyr nei til Nordøk!

marxist-leninistisk arbeideravis

TVEITA POSTKONTOR, Oslo 6
Postgirokonto nr. 2366 99

ABONNEMENTSPRISER:
Kr. 15,- pr. år
Gruppeabonnement: kr.60,-
pr. år for 5 eks. og kr. 110,-
pr. år for 10 eks.
HALVÅRSABONNEMENT:
Kr. 8,-

KLASSEKAMPEN gis ut av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktører og ansvarlige utgivere:

Sigurd Allern og Finn Aasheim

Småbrukarar drivne frå gard og grunn

Gjeldande jordlov gjev gnannane forkjopsrett når gardsbruk eller del av gardsbruk skal seljast. Somme trur at dette er ei lov som er til beste for småbrukarar, men denne lovreglen er mykje nytta til rein spekulasjon.

I Modum blir no to småbrukarhuslydar drivne frå gard og grunn av jordstyret og landbruksdepartementet, med lova i hand. Brukarane har kjøpt gardane og drive dei to tre år. Det er dugande folk som driv godt, og dei lever av bruka.

Det eine bruket, Stigerplassen, var til sals i tre år utan at kjøpar melde seg. Så langt om lenge, etter at dei som kjøpte eigedomen har slått seg til og drive garden opp, lyt dei flytta frå bruket. Ein annan vil ha det. Og han skal ha det, for det seier jordstyret, og viser til den reglen i jordlova som gjev gnannar forkjopsrett til jordbruksjord.

At denne "grannen" bur 1½ kilometer borte og såleis i alle høve ikkje kan drive jorda betre enn dei som bur der, at han ikkje ein gong melde seg då jordstykket var til sals, at ein huslyd her blir driven frå gard og grunn, alt dette ser jordstyret bort frå. Ja, dei kan få bli buande, dei kan få ha husa, heiter det, berre den andre får jorda. Det er sjølv sagt best for han, som då kan få jorda svært billig.

For nokre år sidan var det ei liknande sak, der eit småbruk var teke over av to unge folk, og der ein "liebhavar" som låg på lur, nære på hadde fått tuska til seg 55 mål jord for 5000 kroner. Dei som var på bruket, skulle få ha husa og to mål jord. Den gongen vart overgrepet stogga, og dei som hadde kjøpt garden, fekk ha han. Men Stigerplassen må brukslyden flytta frå. Eigedomen er på 50 mål dyrka jord og 30 mål skog, og er høveleg å driva som sjølvstendig bruk. Han som får ta over Stigerplassen, har stor gard, og meir enn nok jord frå før.

Både jordstyret og ein fylkesagronom gjekk inn for å la grannen 1½ km borte få forkjopsretten no etterpå før fylkeslandbruksstyret gjorde vedtaket. Avgjerda vart anka inn til Landbruksdepartementet, som avslo ankemålet.

Det andre bruket, Grinda, har dei nye eigarane hatt i tre år. Dei fekk 35 mål jord i gåve, men dette gjekk ikkje gjennom i jordstyret, som nekta konsesjon fordi eigedomen var for liten. Var han større, skulle det bli løyve. Dei kjøpte så 60 mål til, jord og skog som ligg godt samla. Folket på bruket har drive godt, men det hjelper ikkje. Grannen, som har stor gard frå før, skal få tilleggsjord. Det er ein skog han er interessert i, og jorda treng han for å leggja veg fram til tomter han skal selja.

Jordstyret har til offisiell oppgåve å sjå til, at jorda i heradet blir forsvarlig nytta. Så ser vi at jordstyret i Modum ikkje berre godkjenner, men går inn for nedlegging av

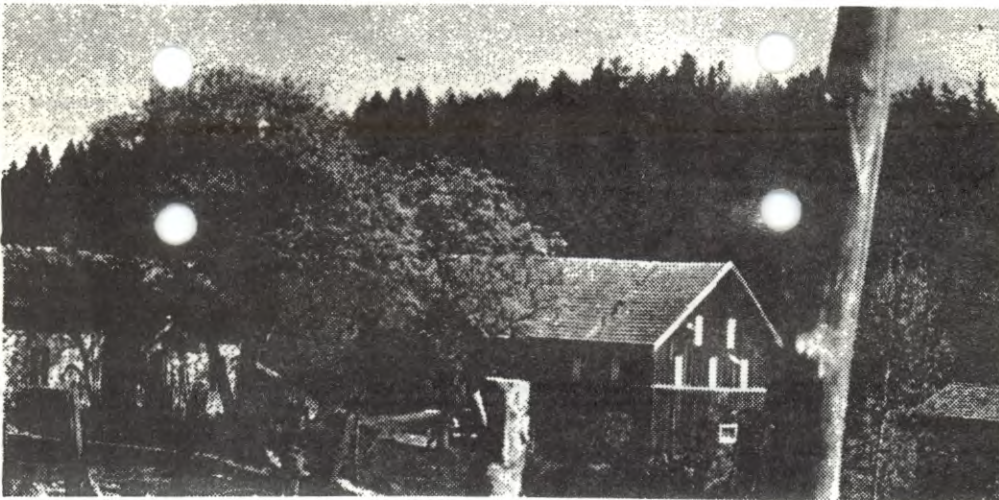
jordbruk som er i god drift. Og jordstyret får tilslutnad både frå fylkeslandbruksstyret og departementet. Årsaka er at dette er i samsvar med norsk jordbrukspolitikk.

Jordstyret er eit kommunalt organ, og heile apparatet med staten, fylkesstyringa og kommunale styre skal tena kapital- og eigarinteressene, av di staten er eit organ for den herskande klassen. Og så beinhard er kapitalismen no blitt at eit jordstyre går i mot det som skulle vera oppgåva for eit slikt styre, for å tena makthavarane sine interesser.

Kva som hender når eit jordstyre går inn for folket sine interesser og steller seg på småbrukarane si side, vart tydeleg i Rogaland, i Tysvær kommune i Ryfylke for ei tid sidan. Der gjekk jordstyret imot at grannen, som hadde stor nok gard frå før skulle få ta over eit bruk som var stort nok til sjølvstendig drift. Det som då hende, var at fylkeslandbruksstyret underkjende avgjerda i jordstyret. Grannen fekk kjøpa, men kva hende med den jorda han hadde fått konsesjon til av fylkeslandbruksstyret. Ho vart seld som hyttetomter til skipsreiarar og rikfolk frå Haugesund. Alt tyder på at gardbrukaren var stråmann for dei ved gardhandelen.

I Tysvær hadde jordstyret i fleire saker teke sakleg avgjerd ut frå folket sine interesser og ut frå omsynet til dyrka jord, og resultatet var at jordstyret var blitt underkjent gong etter gong. Til slutt hadde jordstyret fått nok, og medlemmene sa frå at dei ikkje ville sitja lenger. Dei var ikkje viljuge til å leggja ned eit stort arbeid som berre vart gjort opp i inkje.

Modum jordstyre har forsømt seg på fleire vis. Det har sett mellom fingrar med at dyrka mark, såkalla bakkt lende er blitt liggjande unytta og ikkje blitt hausta på flere år. Det har heller ikkje gjort noko med at store berg med borkavfall frå Geithus Bruk blir liggjande på god dyrka jord.

Etter jordlova kan Landbruksdepartementet avsetja eit jordstyre som ikkje fyller oppgåva si. Saka med dei to småbruka og forsmingane til jordstyret kom opp i Modum heradstyre. Då avslørte dei kva side dei står på når det kjem til stykket alle partia som så gjerne talar om distrikta, utkantane og jordbruket.

Den gamle kommunistern Gudbrand Granum tok opp saka i ein interpellasjon der han gjekk inn for at heradstyret skulle be departementet frita jordstyret for oppgåvene sine. Eit framlegg Granum sette fram gjekk ut på at avgjerda i Landbruksdepartementet ved salet av Stigerplassen var urett og skadeleg og at Kommunestyret helst såg denne saka omgjort.

Eigedomen Grinda skulle kommunestyret krevja av departementet at brukaren gjennom tre år, Ole Fr. Steen, skulle få konsesjon til, samstundes med at kommunestyret skulle minna om at det for to år sidan hadde tilrådt at han fekk konsesjonen. I framlegget skulle heradstyret vidare uttala at kvar nedlegging av småbruk er ein bustad mindre og såleis ei uttynning på bygdene og at hovudformålet måtte vera å gjera småbruka større, og ikkje som no ei likvidering av småbruka som hovudsak.

Alle parti gjekk imot framlegget og tok avstand frå interpellasjonen. Med reine ord slo talarane fast at det ikkje var noko mål å halda oppe småbruk folk lever av.

Ordføraren, Arne Fossum, hevda at føremålet med jordlova ikkje er å gjera små bruk større, men at siktemålet er å få bruk så store at dei blir drivverdige. Drivverdige for kven? var eit spørsmål ordføraren ikkje tok opp. At brukarane finn dei drivverdige har ingen ting å seia, det Jordstyreformannen, Ole Sørensen, peika i si utgreiing på at eit siktepunkt i generalplanene for Modum er å få gardsbruk på 230 mål. Dette tyder på at det er noko som er galt med reine ord at småbrukarane skal vekk.

Avslørande. Det offentlege arbeider ut generalplanar som går stikk imot folket sine interesser. Alt skal no tilpassast ein meir og meir beinhard kapitalisme, og så "utgår et bud fra generalplanutvalget: 230 mål".

Såleis blir jordbruk avvikla, og småbrukarar drivne frå gard og grunn. Vi veit at 90 prosent av gardsbruka i Noreg er mindre enn 100 mål, dei fleste ein god del mindre. Det er vrøvl at gardsbruk på 50 – 100 mål ikkje er drivverdige, men norsk jordbrukspolitikk går ut på tilpassing til EEC, og det vil seia nedlegging av ein stor del, kanskje storparten av det norske jordbruket. Prisane skal ned, omsetnadsordninga for mjølk skal det bli slutt med, og ein skal over til "rasjonell drift". Det er dette dei legg opp til, dei partia som talar så vakkert om å ta vare på dyrka jord, dei som talar om "distriktsutbygging". Dei meiner likvidering av jordbruket og dei som held oppe det norske jordbruket, småbrukarane.

Talsmannen for Senterpartiet, Reidar Snustad, kunne i Modum heradstyre tillata seg å hevda at det ikkje var om å gjera å halda oppe så mange bruk. "Jordstyret skal ikkje driva sosialpolitikk" slo han fast. No var det om å gjera å skapa levestandard brukseiningar. Senterpartitalaren hadde fleire kjekke utsegner: "Å høre Granum er som å høre tonen for 50 år siden. Det er ikke nok å ha jord til to geiter i dag", sa han. Dei to bruka det var ordskifte om kan fø mange kyr. Dei er på mellom 50 og 100 mål, men det var "to geiter" for Senterpartitalar Snustad, "talsmannen for bøndene". "Jeg håper en ikke tar hensyn til alt løst snakk og den interpellasjonen som behandles nå", sa Snustad, og den vona gjekk i oppfylling.

Så lite omsyn vart det teke at jordstyreformannen i sitt "forsvar" kunne sjå heilt bort frå det som var saka. Om borkhaugen liggjande på dyrka mark på Geithus sa han, at det i samband med konsesjonen var sagt at garden skulle drivast på forsvarleg vis til jord- og skogbrukføremål til dess selskapet, Union Co., træng han til industriføremål, og lagring av bork var industriføremål, sa jordstyreformannen.

Avslørande var det og at SF-gruppa, med Carl Martin Borgem, andremann på storingslista i Buskerud, tok pent avstand frå interpellasjonen og røysta med reaksjonen. Vi skal nok få høyra mykje frå SF om utkant, jordbruk og småbrukarar i valkampen. Men det er berre snakk.

Det kapitalistiske systemet krev større og større offer av folket, "for å styrkja næringslivet". Ein får ikkje slutt på dette systemet gjennom val til styre og utval som har til oppgåve å administrera kapitalismen for den herskande klassen, ikkje ved å røysta på dei partia som kallar seg radikale og sosialistiske, men som svik arbeidsfolk sine interesser, så snart det gjeld. Arbeidsfolk i bygd og by må sjølve organisera seg til kamp, slåst for sine interesser og gjera ende på dette systemet.

«BEREDSKAPSPLAN» FOR NÆRINGS- LIVET I NEDRE EIKER

Med full støtte av SF's representanter og NKP's førstemann på Buskerudlista, Edvin Wang.

Befolkningen i Nedre Eiker vil i åra framover i særlig grad merke følgene av de strukturproblemane kapitalismen sjøl har skapt. Omlag 50 % av arbeid-erne er sysselsatt i treforedling og tekstil, nettopp de industrigreinene der strukturneutraliseringa har kommet lengst og pågår med uforminsket kraft.

Nedre Eiker kommunestyre har enstemmig og uten debatt vedtatt en næringspolitisk "beredskapsplan" som skal legges forholda til rette for strukturneutraliseringa. Kommunestyret ser det som nødvendig å støtte kapitalen og påskynde de endringer i markeds- og bedriftsstrukturen som gjør det mulig for kapitalistene å øke sin profitt ved manipulering av arbeidskrafta.

I den lokale borgerpressa er beredskapsplanen framstilt som et vesentlig samfunnsmessig tiltak. Det slås stort på at Nedre Eiker er landets eneste kommune som har utviklet og vedtatt en slik næringspolitisk plan.

La oss da se på noen av de viktigste vedtakene i planen.

Kommunens fond for ekstraordinære arbeidstiltak endres til "fond for tiltak ved sysselsettingsvansker" – og kan anvendes til alle slags tiltak som må settes i verk for å løse eventuelle sysselsettingskriser.

Dette kommunale fondet vil ved årets utløp være på ca. 270 000 kroner, og det er et helt ubetydelig beløp for å møte de enorme vansker lokalsamfunnet vil komme opp i i tida framover. Men det viktigste er at vedtaket aksepterer helt

og fullt strukturneutraliseringa som et middel for kapitalen til økonomisk vekst. De sysselsettingskriser storkapitalen skaper gjennom strukturendringene, forsøker borgerstatens organer å dekke over. Men selv dette er kapitalistene lite interessert i å betale for. De midler staten disponerer til dette formål, må derfor tas fra arbeidsfolk gjennom skattene. En ser her helt tydelig hvordan statens organer forvalter vår kapital mot våre samfunnsinteresser.

Våren 1967 ble det opprettet et kontaktutvalg mellom kommunen og industrien. Utvalget består av en byråkrat, to kommunale samarbeidspartnere, to direktører for storindustrien og en representant for småindustrien.

Hvor er så representantene for arbeid-erne?

Jo, den nye beredskapsplanen bringer dem behendig inn i bildet: "Ved større bedriftsinnskrenkninger eller bedriftsstans søkes utvalget supplert med representanter for vedkommende bedrifts ledelse og de ansatte. Dette utvalget skal så ta seg av spørsmålet om omskolering- og opplærings tiltak, eventuelt opprettelse av vernet sysselsetting for arbeidere som på grunn av alder eller andre handicap vanskelig vil kunne arbeidsplasseres på vanlig måte eller i ekstraordinær sysselsetting m. v." Videre heter det: Det henstilles til arbeidskraftsmyndighetene å arbeide for å søke istandbrakt en ordning i likhet med den svenske form for "Halvskyddad sysselsättning" om nødvendig med delvis kommunalt tilskudd. "Ordringen i Sverige kom i stand i fjor,

Den går ut på at det i større bedrifter kan opprettes særskilte avdelinger for sysselsetting av handicappede. For slike arbeidsplasser betaler den svenske stat et bidrag til bedriften på 5000 svenske kroner pr. år. I beredsskapsplanen heter det at ordning- en anses som god dersom det inn under gruppen "handicappede" regner også de som på grunn av alder har vanskeligheter for å få vanlig arbeidsplassering. Vi ser her hvordan nye knep tas i bruk for å splitte opp arbeiderne. Segregasjonen blandt arbeiderne skal tilta og gjøre dem politisk ufarlige. Borgerstaten vil tilmed subsidiere storkapitalen for å tappe arbeiderne for de siste ressurser.

Sosialdemokrater, SF-folk og Larsen-NKP'ere stiller seg fullstendig passive overfor den nye forma for utbytting av arbeiderne. Disse folka er ubrukkelige ledere for arbeiderklassen.

KJØP OG LES

UNGSOSIALISTEN

Organ for

Sosialistisk Ungdomsforbund
Boks 6159, Etterstad, Oslo 6

STATEN OG ANDERS JAHRE SLÅR SMÅKVALFANGERNE KONKURS

Småkvalfangerne har nå måttet innstille sin virksomhet. Årsaken til dette er at de ikke får noen avsetning mer på grunn av det ennå ligger lagret 200 tonn kvalkjøtt fra Sørishavet. Dette er restpartiet av hele 1200 tonn kvalkjøtt som millionæren og skipsrederen Anders Jahre fikk tillatelse av staten til å importere i 1967. Derfor må fangstfolket innstille, og ialt har 800 mann på 93 fartøyer blitt rammet.

På grunn av lagringstida har det importerte kjøttet ikke noen god kvalitet lenger, og dette vil i sin tur medvirke til at folk flest lar være å bruke kvalkjøtt i det hele tatt.

Nordland Småkvalfangerlag vedtok på sitt årsmøte i juli en skarp protest mot statens politikk, som kan føre til at all småkvalfangst de kommende år kan komme til å stoppe opp.

På nytt har statsapparatet vist at det er redskap for monopolkapitalistene mot arbeidsfolks interesser.

KJØP OG LES

for vietnam

Nr. 2 1969 kan nå bestilles fra
Solidaritetskomitéen for Vietnam
Boks 558, Oslo sentrum
Postgironr. 202981

VERDEN I OPPRØR

ARBEIDERKLASSEN MÅ TA LEDELSEN I DET ANTI-IMPERIALISTISKE ARBEIDET

USA-imperialismen – hoved-fienden til verdens folk!

Motstanden fra verdens folk mot imperialismen øker i styrke, hver dag og hver time. Samtidig blir imperialistenes undertrykkelse stadig mer desperat.

Folkemassenes største fiende er USA-imperialismen, dens mål er å underlegge seg så store deler av verdens som mulig, økonomisk og militært. USA-imperialismen er også den desiderte lederen for den internasjonale monopolkapitalen, og gjør desperate anstrengelser for å tilrane seg større makt, noe som samtidig kan trygge de rikdommene den allerede har. For å oppnå dette tas alle midler i bruk, folke mord i Vietnam, våpenstøtte til de reaksjonære regimene i Indonesia og India, politisk støtte til de fascistiske terrorregimene i Hellas, Portugal og Spania.

Men for å nå sine mål trenger USA-imperialismen også allierte. Dette samarbeidet for å undertrykke og utbytte verdens folk tar mange former. En av disse er militærblokker med monopolkapitalens regjeringer og representanter verden over. En annen form er samarbeidet med herskerklikken i Kreml, som har forvandlet det tidligere sosialistiske Sovjetunionen til et byråkrat-kapitalistisk og sosial-imperialistisk land.

NATO – et redskap mot arbeidermassene i Vest-Europa.

Opprinnelig var NATOs viktigste oppgave å bygge opp en aggressiv sammenslutning mot Sovjetunionen som ennå sto på sosialismens grunn. Men denne "atlantiske" alliansen, ledet av USA-imperialismen, hadde også til oppgave å slå ned arbeiderklassens reisning-er mot kapitalistisk utbytting i Vest-Europa. Når de nasjonale, kapitalistiske statsapparatene og deres væpnede avdelinger ikke lenger kunne hanskkes med progressive massebevegelser, skulle NATO tre støttende til. På grunn av utviklinga i Sovjet, og opprettelsen av aksen Kreml-Washington, så er i praksis NATO i dag nesten utelukkende innrettet på denne siste oppgaven.

I Hellas blei f.eks juntaen nettopp takket være NATO-medlemskapet satt i stand til å gjennomføre sitt kupp, undertrykke folket og sikre monopolkapitalens diktatur.

USA/Sovjet-samarbeidet, en kontrarevolusjonær allianse.

I løpet av de siste 15 åra har Sovjetunionen forvandlet seg fra et sosialistisk land under proletarietets diktatur, til et byråkrat-kapitalistisk land under borgerskapets dik-

tatur. Vi skal ikke her komme inn på hvordan dette har vært mulig, men bare peke på enkelte trekk ved det samfunnssystemet som nå er utvikla.

Den byråkratiske kapitalismen er for det første dominerende på alle områder. Profitt-motivet dirigerer produksjonen. Bedriftsledelsene, statsbyråkratiet og "kommunist"-partiet er gjennomsyret av borgerlige elementer, og disse byråkratene røver også til seg mest mulig av fruktene av arbeidsfolks slit, av produksjonsresultatet. Gjennom sitt eget fellesmarked, "Com"-econ, kan Kreml-klikken også dirigere produksjonen i de øst-europeiske landa, og på imperialistisk vis påtvinge andre nasjoner sine vilkår. Overfallet på Tsjekkoslovakia og de væpna angrepene på folkets Kina er tydelige eksempler på det Lenin kalte sosial-imperialismen, sosialisme i ord og imperialisme i handling.

På grunn av den stadig økende anti-imperialistiske kampen, er hverken USA-imperialismen eller herskerne i Kreml i stand til å beherske hele verden hver for seg. Dette har medført at USA og Sovjet i praksis har delt verden mellom seg i såkalte "innflytelsessfærer", for å kunne utplyndre og kontrollere folkene i disse områdene så effektivt som mulig.

På alle områder har det blitt stadig mer omfattende samarbeid mellom Kreml og Washington. Dette har fått som følge at USA-imperialismen får herje nærmest fritt for sovjetisk innblanding i store deler av Asia, mens Sovjet får føre sin aggresjonspolitik i Øst-Europa uforstyrret av USA. Samtidig strever de med en felles innringings- og aggresjonspolitik overfor det sosialistiske Kina.

Hvem er våre fiender, og hvem er våre venner? Dette spørsmålet har primær betydning i revolusjonen. --- Det revolusjonære parti i massenes leder, og ingen revolusjon kan nå sinne føre fram dersom det revolusjonære parti fører massene på villspor. For å være visse på at vår revolusjon ubetinget vinner seier og ikke fører massene på villspor, må vi sørge for at vi fylker om oss våre sanne venner, slik at vi kan rette slagene mot de virkelige fiender. For å kunne skille de sanne venner fra de virkelige fiender, må vi analysere de allmenne drag i klassenes økonomiske stilling -- og deres holdning til revolusjonen.

- Mao Tsetung -

Den norske kampen mot imperialismen.

I dag er NATO først og fremst et voldsapparat bereknet på å slå ned arbeiderklassens revolusjonære kamp i Vest-Europa, og ikke en militærallianse rettet mot et Sovjetunionen som har opphørt å være et sosialistisk samfunn. At Sovjet-hetsen ennå varer ved skyldes rett og slett behovet for å lage et påskudd for opprøringspolitikken som dekker mest mulig over NATOs egentlige oppgave og funksjon.

På samme måte fungerer Warszawapakten i Øst-Europa. Den anti-imperialistiske fronten i Norge må nødvendigvis konsentrere seg om USA-imperialismens kommandohøyde, NATO, og om dens svakeste ledd, dvs. USA-imperialismens nederlag for folkekrigen i Vietnam. Samtidig er det nødvendig å ta opp og forklare sammenhengen mellom USA-imperialismen og sosial-imperialismen, mellom Vietnam-krigen, Hellas-juntaen og okkupasjonen av Tsjekkoslovakia.

Her i landet er det først og fremst "Den norske solidaritetskomite for Vietnam" som har ført an i kampen mot USA-imperialismen, de anti-imperialistiske aktivistene har vært en fortropp for den norske folkeopinionen. Vietnam-krigen har vært hovedsaka for Solidaritetskomiteen, men samtidig har den pekt mer generelt på imperialismen i Norge; NATO-medlemskapet, den internasjonale monopolkapitalens oppkjøp av norsk industri, USA-imperialismens verdensomspennende strategi. Dersom komiteen hadde framstilt SAs forbrytelser i Vietnam som et "feilgrep", og ikke som en konsek-

vens av en imperialistisk politikk, ville den tjent borgerskapets undergraving og uthuling av den anti-imperialistiske kampen. Solidaritetskomiteen ville sviktet sin konsekvente anti-imperialistiske holdning dersom den f.eks hadde unnlatt å fordømme sosial-imperialistenes overgrep mot det tsjekkoslovakiske folk.

Arbeiderklassen må ta ledelsen i det anti-imperialistiske arbeidet!

Heller ikke kampen mot NATO kan isoleres. Det er en plikt å rette søkelyset mot og bekjempe det reaksjonære samarbeidet mellom USA og Sovjet, et samarbeid som er en viktig forutsetning for USA-imperialismens og sosial-imperialismens forbrytelser mot folkene på den vestlige halvkule. Det er på samme måte nødvendig å ta opp sosial-imperialismen og USA-imperialismen hver for seg.

Og endelig må hovedoppgaven, kampen mot et NATO som også er rettet mot det norske arbeidende folket, tas på en skikkelig måte.

Det er en kjensgjerning at den organisasjonen som skulle hatt ledelsen i kampen mot USA-imperialismens væpnede redskap i Norge, "Kampanjen Norge ut av NATO", ikke har greid dette, sjøl om det lokalt er gjennomført mange vellykte og militante aksjoner. En hovedårsak er at den sentrale ledelsen i Kampanjen ofte har kjørt en feilaktig politisk linje utad. NATO blir nesten aldri nevnt som voldsapparat mot folkene i Vest-Europa, den omtales bare som "en sikkerhetspolitisk risiko" i seg sjøl, eller som en "trussel mot Sovjet".

Kampanjen har riktignok – og heldigvis – tatt kraftig avstand fra invasjonen i Tsjekkoslovakia, men har unnlatt å forklare Sovjets sosial-imperialistiske karakter.

Hovedkomiteen i Kampanjen har også vegret seg mot å samarbeide aktivt med andre anti-imperialistiske organisasjoner av redsel for å miste sin "aktelse" i borgerlige kretser. Men dermed har en ikke greid å mobilisere og kanalisere den sterke motstanden mot

NATO, USA-imperialismen og sosial-imperialismen som finnes i det norske folket. Dette kan raskt endres. Men det forutsetter at det føres en riktig politikk, en anti-imperialistisk politikk som først og fremst tar hensyn til det arbeidende folkets interesser. Det viktigste er å bekjempe NATO i Norge, som et redskap mot norske arbeidsfolk og andre progressive. Derfor er det viktig at arbeiderklassen sjøl tar ledelsen i det anti-imperialistiske arbeidet.

Sosial-imperialistisk framstøt mot folkets Kina!

USA-imperialistene og de sovjetiske sosial-imperialister gjør stadig nye framstøt for å lage en jernring rundt Kina. I løpet av den seinere tid har bandittene i Kreml tatt initiativet til to nye "planer" i Asia; begge med hensikt å redde sitt eget skinn og isolere Folkerepublikken Kina. Først fant de opp et system for såkalt "kollektiv sikkerhet" i Asia, seinere har de tatt initiativet til det såkalte "regionale økonomiske samarbeidet i Asia.

Også Sovjet-revisjonistene kaller det for "hjelp" til og økonomisk samarbeid med underutviklede land når de er på jakt etter økonomiske særfordeler i de land som mottar "hjelpen". Vi har hørt slikt før. USA-imperialistene bruker det samme påskudd når de utbytter halvøydale og halvkoloniale land.

Dette er noe av den pris verdens folk får betale for samarbeidet mellom Sovjet-lederne og de herskende kretser i USA. Ved å utgi seg for tilhengere av "marxismen-leninismen" og følge "proletarisk internasjonalisme" forsøker Kreml-høvdingene å få verdens folk til å slutte fred med utbytterne. For Kreml-høvdingene er den revolusjonære kampen farlig, en trussel mot fortsatt samarbeid med USA-imperialistene.

Allerede i 1959 sa Krustsjov i en tale under sitt besøk i USA:

"Deres (USAs) og våre økonomiske suksesser vil bli hilst av hele verden, som ventet at våre to stormakter vil hjelpe de folkene som ligger århundrer tilbake i sin økonomiske utvikling å komme raskere på fote."

Sosialimperialistene i Sovjet og imperialistene i USA er sannelig de rette til å felleskape hjelpe de undertrykte folk og nasjoner til "å komme raskere på fote."

Det tidligere sosialistiske Mongolia har fått føle på kroppen hva sosialimperialistisk "hjelp" til tilbaketiliggende land betyr. Sovjet har i lang tid hatt et stort antall soldater og såkalte "eksperter" og "rådgivere" i landet, og de har etterhvert skaffet Kreml-led-

erne kontroll over det mongolske kommunist-partiet, statsapparatet og hæren. Dette koloniale herredømmet er blitt ytterligere styrka i de seinere åra, bl.a. gjennom "traktaten om vennskap, samarbeid og gensidig hjelp". I ly av disse frasene blir det mongolske folk stadig hardere utbytta av sine sovjetiske "venner". Under henvisning til "den internasjonale arbeidsdeling" og økonomisk "intergrasjon" har Bresjnev-klikken forbudt Mongolia å reise metallurgisk og maskinbyggings-industri. De tillater ikke landet å utvikle annet enn husdyrfarm. Revisjonistene raner Mongolia for tre millioner dyr årlig, og selger industri-varer tilbake til Mongolia til overpris. Bare på import av husdyr og husdyrprodukter har Sovjet de siste ti åra tilrana seg en profit på over 460 mill. rubler fra Mongolia. Skjult bak navnet "hjelpelån" tvinger Sovjet Mongolia til å eksportere store mengder husdyr til lave priser for å betale renter og avdrag på "hjelpelånene". På grunn av den store tvungne eksporten av ungdyr og hundyr de seinere åra, har Mongolias husdyrbestand blitt undergravd og kraftig redusert. Landet lider av alvorlig kjøttmangel, og de breie massene av det mongolske folket blir gjort fattigere dag for dag.

Det såkalte regionale økonomiske samarbeidet i Asia har til hensikt å tvinge enda flere av Asias folk under sosialimperialismens åk. Og de reaksjonære regimene i India, Indonesia, Thailand, Malaysia, Singapore, Fillipinene, Formosa osv. underkaster seg gjerne Kreml-lederne. Revisjonistene spørger for å holde de vaklende regimene på beina med våpenhjelp og såkalte "økonomiske hjelpetiltak", og skaffer seg på denne måten verdifulle allierte i kampen mot alle reaksjonære og imperialisters fiende nr.1, – folkets Kina.

Mao Tsetung sier: "Der hvor det er undertrykkelse, er det motstand". Asias folk reiser seg til kamp mot imperialister og reaksjonære av alle slag. Det pakistanske

Klasseundertrykkelsen skjerpes i USA

1,7 MILLIARDER DOLLARS TIL OPPRØRSPOLITI

USA – imperialismen er inne i ei krise. Trass i at alle tekniske ressurser har blitt satt inn mot det vietnamesiske folket, går folkekrigen mot sin endelige seier. Den amerikanske økonomien er allerede preget av stagnasjon, direkte nød og fattigdom rammer stadig flere. Omlag 20 millioner er arbeidsløse. Blandt negerungdom under 20 år er arbeidsløsheten over 30 prosent. Samtidig har også den militante klassekampen i USA fått et nytt oppsving. Kampen mot USA – imperialismens herjinger har mobilisert store grupper av det amerikanske folket, særlig blant ungdom. Streiker, demonstrasjoner, okkupasjoner forekommer så å si hver eneste dag i de større byene. Særlig blant den svarte arbeiderungdommen og på universitetene har den revolusjonære bevegelsen fått økt oppslutning. Men akkurat som undertrykkelse avler opprør, så fører også militant kamp fra arbeidsfolks side til at staten øker sin undertrykkelse for å kunne stabilisere klasse-diktaturet.

I USA er det særlig nasjonalgarden som utfører de viktigste borgerkrigsoppgavene for de føderale myndighetene. Og

folket har avvist Sovjets forsøk på å danne en sikkerhetsallianse mot Kina, og folket i India retter stadig hardere slag mot Nixons og Bresjnevs trofaste ærendspike Indira Gandhi og hennes forhatte regime. Overalt ellers i Asia reiser undertrykte folk og nasjoner seg mot USA-imperialismens og Sovjet-revisjonismens aggresjon og forener seg i kampen mot sine felles fiender.

dette opprørspolitiet har i løpet av seksti-åra spilt en stadig viktigere rolle for den amerikanske klassestaten. Et av de ledende propagandaorganer for USA – imperialismen, U. S. News & World Report, opplyste 30. juni i år at slike tropestyrker nå skal settes inn overalt i USA straks det bare er tegn til militante demonstrasjoner eller "opptøyer". Som bladet skriver: "La uorden true med å ta overhånd hvor som helst i USA idag – og inn marsjerer nasjonalgarden." Automatvåpen og gass er de viktigste våpnene som anvendes. Også antallet opprørssoldater som har blitt utkommandert har økt kolosalt de siste åra.

I tidsrommet 1945 til 1960 blei nasjonalgarden utkommandert 55 ganger med til sammen 33184 soldater. Bare i 1967 var tallene henholdsvis 29 og 40 000, og i forrige år, i 1968, blei nasjonalgarden utkommandert 106 ganger med til sammen 150 000 soldater! De samlede utgiftene for dette undertrykkelsesapparatet er nå årlig beregnet til omlag 1,7 milliarder dollars. Men det arbeidende folket i USA er utvilsomt forberedt på at forsvaret av folkets interesser krever en hard, militant og ofte væpna kamp. Særlig har innsikten om nødvendigheten av en voldelig revolusjon vokst kraftig blandt svarte arbeidsfolk, fattige hvite arbeidere og progressiv ungdom. Denne kampen er imidlertid spontan og lite koordinert. Gang

på gang har det blitt demonstrert at den hvite og svarte arbeiderklassen i fellesskap er nødt til å skape et revolusjonært kommunistisk parti.

Men også på dette området har arbeidet gått framover. Over hele USA jobber nå marxist-leninister for å bygge opp en stamme av skolerte aktivister fra arbeiderklassens rekker, de studerer og sprer Mao Tsetungs tenkning. En annen hovedoppgave for dem har vært å forbinde den anti-imperialistiske og revolusjonære studentbevegelsen med den amerikanske arbeiderklassen. For når det arbeidende folket organiserer seg, koordinerer kreftene under ledelse av arbeiderklassen og dens parti, og retter et samla slag mot kapitalmakt og klassestat, så vil det også komme til å seire.

Ottosenkomiteen er ikke stanset

Den vestlige kapitalismen er inne i ei krise – og monopolkapitalen setter av den grunn i gang ei rekke reaksjonære rasjonaliserings tiltak for å sikre profitten og øke utbyttinga. Ved sida av at dette sjølsagt i første hand foregår på arbeidsplassene, blir nå omfattende rasjonaliserings tiltak satt i gang i de institusjonene som skal utdanne arbeidskraft i pakt med monopolkapitalens behov. For universitetene foreligger rasjonaliseringsforslag i samla form i Ottosenkomiteens innstilling.

HVA ER OTTOSSENKOMITEEN?
Ottosenkomiteen var en regjeringsnedsatt komite som skulle utrede "framtidens universitet". Komiteens utgangspunkt var at storkapitalen trenger mer arbeidskraft med høyere utdannelse, særlig "teknikere" med et par års yrkesutdanning etter artium. Gjerne så mye mer at det oppstår en viss arbeidsledighet som kan presse lønningene nedover. Videre ønsker storkapitalen å redusere sine kostnader, i forbindelse med forskning, utvikling av nye produkter, om- skolering og etterutdanning av arbeidsstokken osv.

Men en omfattende omlegging av forskninga og utdanninga på trinnet etter eksamen artium, ville sjølsagt koste enorme summer. Det var fare for at kapitaleierne måtte betale endel av dette i form av økte skatteutgifter. Derfor satset de på

1) Momsen, som velter byrdene ved økt statlig innsats for monopolkapitalen over på arbeidsfolk.

2) Et forslag om vidtgående rasjonalisering av universitets undervisning. Dette er et kjernepunkt i Ottosenkomiteens innstilling.

Rasjonaliseringa blir det i første rekke studentene som får kjenne på kroppen, gjennom en ster økning i arbeidspresset, hardere konkurranse og økt "utsiling" (bare en sjanse til å kvalifisere seg til videre utdanning etter 2 år). Samtidig vil studentene bli ramma av langt dårligere økonomi. Rasjonaliseringa vil frata dem enhver mulighet til ekstraarbeid og utenomfaglig aktivitet, og de vil bli kasta ut fra studenthjemmene og nekta merstudielån dersom de ikke klarer eksamen innen fastsatt tid. Hardest vil sjølsagt alt dette gå utover studentene med arbeiderbakgrunn, som har liten eller ingen mulighet til å få økonomisk støtte fra foreldrene.

Videre er det klart at monopolkapitalen ikke bare vil ha flere studenter på kortere tid og med mindre omkostninger for seg sjøl. Den herskende klassen vil også sikre seg at de studentene som blir uteksaminert har fått en slik utdanning som kapitalen har mest bruk for akkurat da. Også på dette området har Ottosenkomiteen gjort en "god jobb". Effektiviserings tiltak vil tvinge instituttene til å legge stramme linjer for studiene, med ulik vekt på det som er nyttig for monopolkapitalen. Studentene må tilpasse seg disse retningslinjene hvis de skal få eksamen innen fristene.

DISTRIKTSHØYSKOLENE.

En viktig side ved Ottosenkomiteens innstilling er forslaget om oppretning av distriktshøyskoler. Distriktshøyskolene er en form for korte, yrkesprega kurs for folk som har tatt eksamen artium. Siktemålet

er klart uttalt: kursene skal utdanne administratører til staten og næringslivet. Eneste linje under prøvedrifta er økonomisk-administrativ linje. All makt over distrikts- høyskolene ligger i departementet, som utformer det nye skoleslaget i intimt samarbeid med "avtakerne av arbeidskrafta". Prøvedrifta er lagt til Stavanger, Kristiansand og Molde, og det er lagt vekt på at disse stedene kan by kontakt med ledende folk i det lokale næringsliv. Navnet på skoleslaget er en vits. Både den geografiske plasseringa og det politiske innholdet i skolene fremmer de kreftene som fører til kriser og avfolkning i utkantstrøk.

Konklusjonen må bli at Ottosenkomiteen har gjort godt arbeid med å mynte ut "framtidens universitet", for monopolkapitalen, men framtida tilhører ikke monopolkapitalen! Nå blir spørsmålet: hvordan skal dette studentfiendtlige og arbeiderfiendtlige opplegget bli forsøkt satt ut i livet?

MOTSTANDEN MOT OTTOSSENKOMITEEN.

Motstanden mot Ottosenkomiteen utvikla seg meget raskt blant studentene i Oslo for 1½ – 1 år sia. SUF-stud var den drivende krafta når det gjaldt å studere komiteforslag og å agitere mot dem. Studentpampene satte seg i mot denne bevegelsen. Pamper av alle partiavskygninger forsvarte sine partifeller i Ottosenkomiteen og forfektet det synet som på den tida hadde 100 % oppslutning i stortinget (SF inkludert), og i de byråkratiske sirkler. Men bevegelsen blant studentene utvikla seg hurtig i bredden og dybden, og snart blei det ikke opportunt å gå inn for Ottosen.

Da studentenes fagforening i Oslo, Faglig Studentfront (FSF), blei oppretta, gjorde den kampen mot Ottosenkomiteen til ei hovedsak. I Bergen har også dette stått i sentrum det siste året, og nå er det oppretta FSF der og. Det kan ikke være tvil om at studentene i Oslo og Bergen vil fortsette å yte åpen motstand mot Ottosenkomiteens innstilling! Avvis forsøka på å innføre Ottosenkomiteen bakveien!

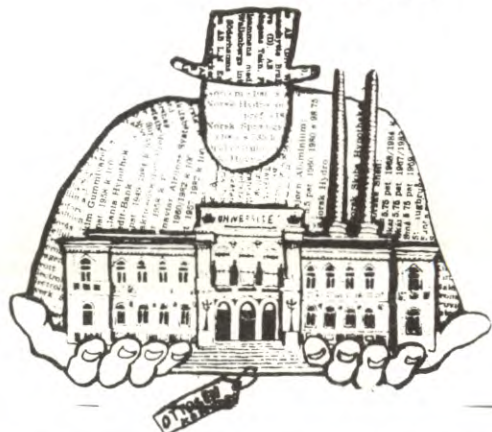
Til nå har studentene stått vakt ved hovedinngangen for å hindre at Ottosenkomiteen blir gjennomført. Hovedinngangen, det er den regulære veien; komiteens innstilling blir lagt til grunn for en proposisjon om høyere utdanning, som blir fremmet for stortinget og vedtatt eller ikke vedtatt der. Foreløpig har det skjedd svært lite på denne fronten, men det må ikke forlede noen til å tru at innstillinga er lagt på is. For samtidig som enkeltes årvåkenhet svekkes ved at det er stille om Ottosenkomiteen, blir det gjort iherdige forsøk på å lure den inn bakveien, gjennom det som skjer på selve universitetet. Universitetsledelsen satser på Ottosenkomiteens forslag og arbeider med å endre studieoppleggene på flere fakulteter og institutter i retning Ottosen. Videre arbeides det på alle nivåer, fra departementet til instituttene, med å opprette nye organer og forandre reglementer og bestemmelser, slik at de nødvendige vilkårene for å gjennomføre komiteforslagene blir skapt. Samordningen av alt dette på landsplan blei det siste lille steget i den fullstendige gjennomføringa av komiteforslagene.

Både på samfunnsvitenskaplig og historisk-filosofisk fakultet er det foreslått en inndeling i småkurser med forskjellig poengverdi og med eksamen i hvert kurs. Dette opplegget er direkte foreslått av Ottosenkomiteen for å få kontroll med studentene. Ved å sette deltakerbegrensning i på kursene kan studentene styres dit "avtakerne" trenger det. Det samme kan oppnås ved å skjerpe eksamenskravene i visse kurs og sette betingelser om visse obligatoriske kurs. Studentenes arbeidsbyrde kan økes ved å sette ned poengtallet eller øke pensum i et kurs, samtidig som det blir hypigere kontroll med om studentene følger normalt tempo. Herfra er det ikke langt til å kutte ut de som ikke klarer arbeidspresset og tempoet, enten ved direkte utkasting eller ved at de kommer sist i køen når det gjelder å få komme med på nye kurs.

Det er allerede blitt gjeldene ordning på medisinsk fakultet at de som ikke melder seg opp til eksamen innen normal tid, automatisk blir strøket. Det er ikke lenger tillatt å bruke den tida en trenger. Dette betyr sjøldagt at all arbeid utenom studiene må kuttes ut. Da skal det både en god økonomi og stor utholdenhet til for å klare studiene. Arbeidspresset og nervepresset øker. Ordninga i medisins står i fare for å bli innført i hele universitetet, når en går over til at påmelding til et fag også er påmelding til eksamen i faget til fastsatt tid. Det skal være mer "praktisk" å samordne dette, sies det.

Vider blir det nå innført nye studiekort, som bare er gyldige sammen med et såkalt semesterkort, som fås når en melder seg opp til et eller annet fag eller emne. M.a.o.: Bare den som følger et av de foreskrevne opplegg, regnes som student. For å få studiekort må studentene fra nå av også fylle ut et skjema hvor det spørres etter hvor stort fravær man har hatt hvert semester. Universitetsledelsen vil finne ut hvor mye tid som er "død tid". Denne tida kan så rasjonaliseres bort med et strammere studieopplegg. Dette innebærer altså tidsstudier og rasjonalisering på universitetet.

Forts. s. 14

Revolusjonære lærere ønskes ikke

Det er en kjent sak at klassekampen stadig skjerpes i de norske skoler. Vi har i den seinere tid fått flere eksempler på hvordan klassefienden har våknet til aktiv innsats for å slå ned alle proletære elever som ikke lar seg undertrykke av borgerdiktaturet. Slike tendenser er farlige for borgerskapets makt, og de forstås sjølsagt å måtte forebygge denne utviklinga, dvs. å skjerpe diktaturet.

I slike tider er det farlig å ha lærere som kan finne på å støtte elevenes rettferdige kamp, det gjelder å ha lærere som er lojale overfor borgerskapet, (eller som det heter: å ha lærere som "forstår å verdsette våre verdier"). Hva er så siste nytt på borgerfronten? Jo, en siler ut "farlige elementer på f.eks. opptaksprøvene på 3-årig linje ved lærerskolen. Aspirantene til lærerskolen må gjennom noe som så fint heter "intervjuer". Her blir de stilt overfor lektorer som skal granske deres pedagogiske evner,

som skal finne ut om de er skikka til "lærergjenningen". La oss ta en aldri så liten titt på denne "pedagogiske tåkeheimen". Aspiranter som i år var oppe til opptaksprøve på Hamar off. lærerskole ble i intervjuet stilt blant annet følgende pedagogiske spørsmål: "Hva mener du om SUF? Hva mener du om norsk medlemsskap i NATO? Er du medlem av noe politisk parti? Er du personlig kristen? Hva mener du om deltakelse i EM i Hellas? Er det realistisk å tro på nedrustning? Hva har du å si til politisk militærnekting? Hva tror du er grunnen til alle studentopprørne? Faren for et eventuelt framtidig "studentopprør" på denne skolen har vært diskutert i skolerådet for ei tid tilbake, det ble da påpekt at dette måtte forebygges. – Ingen kan beskyldes lærerskiktet ved skolen for ikke å arbeide etter klare borgerlige retningslinjer. Men den revolusjonære strømningen blant norske skolelever og studenter vil ikke folk aldri klare å stanse."

REVOLUSJONÆRT OPPSVING BLANT SKOLEELEVENE

Skoleåret som gikk, markerte i første hand ei kraftig oppflamming elevmassenes revolusjonære kamp. Under ledelse av marxist-leninister og andre revolusjonære aktivister gikk elevene til stormangrep mot den reaksjonære undertrykkinga. På gymnasa, ungdomsskoler og andre skoleslag landet over, sluttet elevmassene seg sammen i kampen mot de reaksjonære innholdet i pensum, mot undertrykkende reglementsbestemmelser, mot borgerskapets stat representent ved Kirke- og undervisningsdepartementet, og mot den lokale skoleledelsen som den direkte utøver av den borgerlige makt i skolen. På en rekke steder gikk elevene til streik, underskriftsaksjoner osv, og der kampen var kommet lengst, blei det oppretta elevfronter, de såkalte interessekamp-organisasjoner.

"I menneskehetens historie er det alltid slik at de døende reaksjonære kreftene i sine siste krampetrekninger går løs på revolusjonens krefter, og ofte er det enkelte revolusjonære som lar seg føre på villspor en viss tid ved skinnets av styrke som dekker over et råttent indre, slik at de ikke evner å se det virkelige bildet, nemlig at fienden snart vil være overvunnet og de selv seierherre."

Mao Tsetung
"Vendepunktet i den annen verdenskrig" 1942.

Borgerskapets reaksjon på den revolusjonære bevegelsen blant elevene, viste tydelig at de så den som en alvorlig trussel mot sitt klassediktatur i skolen og i samfunnet forøvrig. Borgerskapets presse lanserte stadig villere hetskampanjer der de serverte de frekkeste løgner og bakvaskelser mot elevene generelt og mot de ledende aktivistene spesielt. Den kraftigste reaksjonen kom likevel direkte fra borgerskapets statsapparat, i form av en rekke nye lover og regler som fullstendig berøvet elevene deres på forhånd minimale ytrings- og organisasjonsfrihet. Foreløpig blei reglene bare gjort gjeldende for Oslo, men i realiteten blei innholdet i dem realisert overalt der elevbevegelsen blei "farlig".

"Å løfte på en stor stein bare for å slippe den på sine egne føtter", sier man i et kinesisk ordtak, når man vil beskrive hvordan visse tosker oppfører seg. De reaksjonære i alle land er slike tosker. Til sjunde og sist bidrar deres forfølgelse av de revolusjonære folk bare til å framskynde folkerevolusjonene i et bredere og sterkere omfang."

Mao Tsetung

Elevmassen lot seg sjølsagt ikke drive til vegg av reaksjonens offensiv. Tvert imot,

borgerskapets halvfasistiske gjorde det enda klarere for elevene hvem som var deres virkelige fiender, noe som utålstatte dem og gjorde det mulig å rette enda hardere angrep mot undertrykkelsen. Et godt eksempel på dette er hendingene på Sandaker skule i Oslo, der elevene trosset skoleledelsens terror, og ikke en gang rygget tilbake da klasse-politiet blei utkalt for å demme opp for interessekampen.

For elevmassene i hele landet skapte de halvfasistiske reglene en ny forståelse for nødvendigheten av at elevene slutter rekkene tettene sammen, at de organiserer seg og reiser seg som en mann. Den allmene revolusjonære reisingen sammen med marxist-leninistenes omfattende propaganda og agitasjon har det siste året bidratt til å heve elevmassenes politiske nivå flere steg framover.

"Klassene kjemper innbyrdes, noen klasser seirer, andre utslettes. Det er historiens gang, det har vært sivilisasjonens historie i årtusener. Å tolke historien ut fra dette standpunktet er historisk materialisme, å sette seg i motstilling til dette standpunktet er historisk idealisme."

Mao Tsetung

Hva er årsaken til oppblomstringa i elevmassenes kamp? Det er klart at elevbevegelsen ikke er noen tilfældighet, ikke er noe som helt uventat har ramla ned fra himmelen. For å forstå elevbevegelsen må vi først forstå skolesystemets rolle i kapitalismen

Skolevesenets framkomst og utvikling er et resultat av kapitalens behov for stadig "dyktigere" arbeidskraft. Skolen har derfor, så lenge utbytterklassen hersker, den funksjon at den skal utdanne arbeidskraft for utbytterklassen. Denne utdannelsen består ikke bare i å gi elevene reint teknisk kunnskap. Mer og mer påtrengende blir monopolkapitalens behov for å innpode en borgerlig ideologi, den såkalte allmenutdanninga. Elevene blir proppa fulle av klasesamarbeids ideologi, de lærer at monopolkapitalens diktatur er et "demokrati", at NATO beskytter oss alle, at den amerikanske imperialismen er et "forsvar for freden og friheten" osv. På denne måten prøver borgerskapets utdanningssystem å forme arbeiderklassens ungdom til å bli lydige lønns-slaver.

Dette at skolen er et redskap for monopolkapitalens utbytting, gjør sjølsagt at den gryende krisa i kapitalismen også merkes i skolen. Når borgerskapet på grunn av krisa intensiverer utbyttinga gjennom en stadig hardere rasjonalisering skjer ikke dette bare på arbeidsplassene, men også på universitetene og skolene. På universitetene er det Ottosen-

komiteens innstilling som representerer rasjonaliseringa i samla form, i skolen er det innstillingene fra Gjelsvik- og Steenkomiteene. Disse komiteinnstillingene tar sikte på å legge skolen til rette for monopolkapitalens behov, å "modernisere" skolen i samsvar med det nåværende stadium i kapitalismen. Noe av det viktigste ved denne "nyordninga" er at stadig større vekt blir lagt på å "fore" elevmassen med den herskende klassens ideologi, for en stor del på bekostning av teknisk innsikt. Dette skjer tildels fordi monopolkapitalen ønsker å bygge opp et ideologisk bolværk mot den allmene skjerpinga i klassekampen, og dels fordi den trenger arbeidskraft som kan flyttes som brikker. Derfor får den reaksjonære propagandaen en stadig mer framherskende plass i "undervisninga".

Hand i hand med denne omlegginga går en direkte rasjonalisering. I likhet med Ottosenkomiteens universitetsreform legger Gjelsvik- og Steenkomiteene opp til et hardere tempo i skolen, en intensivering og rasjonalisering som vil bety økt press på både elever og lærere.

Disse komiteinnstillingene er ennå ikke formelt vedtatt, men likevel blir store deler av dem allerede i dag lurt inn bakveien bit for bit. Det er denne rasjonaliseringa, sammen med de nye halv-fasistiske reglementene og forøvrig den allmene skjerpinga av klassekampen i Norge som er årsaken til oppblomstringa i elevmassenes kamp.

"Hvem er våre fiender, og hvem er våre venner? Dette spørsmålet har betydning i revolusjonen" (Mao). En analyse av skolesystemet viser altså at hovedfienden for den alt-overveiende delen av elevene, det vil si de som av familiebakgrunn tilhører proletariatet eller andre deler av folket, samt de få som har desertert over klassegrensene, at deres strategiske hovedfiende er monopolkapitalen. Derfor blir elevmassenes kamp i bunn og grunn en del av den allmene klassekampen, en del av arbeiderklassens kamp. Ved siden av at denne analysen peker ut monopolkapitalen og dens agenter og leiesvenner som elevenes hovedfiende, viser den også at det er arbeiderklassen og alle lag av folket som er elevenes kampefeller, at elever og arbeidere har felles interesser.

Denne erkjennelsen av at elevmassenes kamp er en del av klassekampen, at elevene derfor må alliere seg med arbeiderklassen og ha den sosialistiske revolusjon under prolatariats ledelse som det langsiktige mål, er av stor viktighet for elevbevegelsens utvikling. Dersom elevbevegelsen ikke tar opp i seg erkjennelsen av hvem som er elevenes venner og hvem som er deres fiender, vil den på lengre

stikt utvikle seg til fruktesløs, isolert "skygeboksing". Dersom ikke elevenes kamp bindes sammen med arbeiderklassens kamp, men blir en slags "gruppekamp", isolert fra og i motsetning til arbeiderklassens kamp, vil den ikke lenger ha en progressiv, men tvert om en reaksjonær funksjon. En sãnn utvikling ønsker bare borgerskapet og dets lakeier innafor elevbevegelsen.

Borgerlige elementer i elevbevegelsen har lenge panisk forsøkt å framstille det som om elevenes viktigste motstandere er lærerne, og at det er lærerne samt spesielt konservative enkeltpersoner i Kirke- og Undervisningsdepartementet som står i veien for elevenes krav. Denne linja har Norges Gymnaslãstamband (NGS) stått som fremste fanebærer for. Mot denne likvidatoriske linja har marxist-leninister og andre revolusjonære holdt fram at undertrykkelsen i skolen er et ledd i monopolkapitalens diktatur over folket, at administreringa av undertrykkelsen skjer gjennom monopolkapitalens statsapparat, og at det er skoleadministrasjonen, rektorene og inspektørene som er undertrykkelsens lokale utøvere. Kampen mellom disse to linjene vil i bunn og grunn avgjøre hele elevbevegelsens framtid som en progressiv kraft, og må derfor føres helt ut.

Elevenes daglige kamp må rettes inn mot bestemte, konkrete mål. Det er ikke nok å stille seg den langsiktige, strategiske, hovedoppgaven, også i den dagsaktuelle kampen er det nødvendig å komme til klarhet i hva som er hovedoppgaven. Den delen av borgerskapets diktatur i skolen som er den største, umiddelbare trussel mot elevenes rettigheter, er uten tvil de halv-fasistiske reglementene og lovene som skolestyrene og departementet har vedtatt for fritt å kunne undertrykke elevmassenes kamp. Dette lovverket er den første store hindring for elevene, den av borgerskapets råtte bastioner som i dag står som den største trussel mot elevenes velferd og frihet. Den dagsaktuelle hovedoppgaven må derfor bli kamp mot reglementet.

For å vinne fram i denne kampen er det en absolutt nødvendighet at elevene slutter rekkene fastere sammen, at de organiserer seg. På litt lengre sikt må det skapes elevfronter på alle skoler der kampen er relativt langt utvikla. Men viktigst av alt er det at elevene solidariserer seg med og slutter seg sammen med det arbeidende folket. På den måten vil elevene vinne ny styrke. Elever og arbeidere må stå sammen i kampen bl.a. mot momsen, men også mer langsiktig, i kampen mot klassediktaturet.

TIL KAMP MOT REGLEMENTET!

ELEVER, ORGANISER DERE!

ENHET SKOLEELEVER-ARBEIDERF!

Politisk militærnekter fikk medhold i Salten Herredsrett

"ORIENTERING" TROR RETTSAPPARATET HAR BLITT RADIKALISERT!

Dommen over militærnekteren Tor Moestue (se annet sted i avisa,) er et av flere eksempler på at rettsapparatet skjerper reaksjonen mot politiske militærnektere. Den borgerlige statens alminnelige svar på det revolusjonære oppsvinget blant ungdommen er åpent å demonstrere sin undertrykkende klassenatur.

Men klassestaten anvender også en annen taktikk; F. eks. blir pasifistiske nektene i regelen behandla pent og pyntelig for å inngi folket illusjoner om "liberalitet" og "demokrati" og "rettssikkerhet" i den borgerlige statsmaskinen. Dommen i et politisk militærnektersak på Fauske i juli viser at denne reaksjonsmåten sporadisk dukker opp også i slike saker.

Merkelige domspremisser.

I premissene for å gi militærnekteren Arve Holstad medhold knesetter herredsretten samtidig et nytt prinsipp i norsk rettshistorie: at "NATO-nektene" må avvises, mens "klasse-nektene" kan godtas! Om "NATO-nektene" har nemlig Høyesterett i og med dommen i Ulltangsaka sagt sitt siste ord. Holstad understrekte at han så NATO som ett av flere midler i den borgerlige statsmakts hender for å holde arbeidsfolk nede. Dette synet godtok retten, fordi lovens bestemmelser om fritakelse må "favne individuelle overbevisningsgrunner som har den sosialistiske og kommunistiske oppfatning av klassesamfunnet til grunn."

At avvisinga av "NATO-nektene" var et juridisk kunstgrep, inngår i retten sjøl mellom linjene i denne passusen: "Denne rett vil dog gjerne ha uttalt at selv en klar

situasjonsbetinget nektelse meget vel kan føres tilbake til et minst like dypt overbevisnings- og samvittighetsengasjement enn det som f. eks. måtte kjennetegne en prinsipiell, i øyeblikket uforpliktende ikke-voldsbekjennelse. En er her forsåvidt enig med saksøkte i at det er den konkrete situasjon som først og fremst setter samvittigheten på prøve."

Dommen belyser 6 forhold.

1. Krumtappen i statens begrunnelse for å unnlåte å behandle politiske militærnektere på linje med andre militærnektere – at deres standpunkt er "situasjonsbetinget" – er i ferd med å bli grundig avslørt. Dette juridiske fikenbladet over undertrykkelsen gjennomskues av folk flest, og det blir stadig vanskeligere å dekke seg bak det.

2. Samtidig medfører den borgerlige jussens virkingsmåter at domstoler som forlater skillet "tidsbestemt"/"evige" standpunkter, må begrunne sin avgjørelse med en på alle måter meningsløs forskjellsbehandling – "NATO-nektene" i den ene kategorien, "klassenektene" i den andre. Dette skyldes at en Høyesterettsavgjørelse har status som lov, retningsgivende også for domstoler som ser dens avgjørelse som unimelig, ja direkte lovstridig.

3. Det har igjen vist seg at det innafør borgerlig juss i praksis hersker alt annet enn "likhet for loven". Militærnekteloven har som offisielt formål å verne mot alvorlige overbevisningskonflikter. Men rettsapparatet behandler overbevisningsnektene på minst fire måter: a) religiøse og

pasifister går fri. b) Noen politiske militærnektere får 3 måneders fengsel. c) Andre med tilsvarende nektelsesgrunn, dømmes til 5 måneders fengsel. d) Nå er det også lansert et skille i behandlinga av "NATO-nektene" og "klassenektene".

4. På det laveste trinn i rettsapparatet kan et folkelig press slå igjennom og tvinge fram en viss lydhørhet for folkelig rettskjensle (I Holstads sak dreiv SUF-laget på stedet bra forhåndagitasjon, prosessfullmektig var SUF-medlem, og de to leddommerne var fra Holstads kommune.) På høyere rettstrinn faller adgangen til å ha leddommere og sivil prosessfullmektig bort. Høyesterett som har de mest intime forbindelser med det sentrale statsbyråkrati, spørger for at de endelige domsavgjørelsene er i samsvar med den herskende klassens interesser. Dette viser også hva som er hovedformålet med adgangen til å anke en domsavgjørelse til en høyere rett. (Staten har sjølsagt anka dommen i Salten Herredsrett.)

5. Dommen avspeiler samtidig en taktisk betont splittelse i borgerskapet og rettsapparatet. Den dominerende retninga vil bekjempe det revolusjonære oppsvinget blant ungdommen ved hjelp av avskrekking, økt fengselsstraff osv. Den andre tendensen – som finner fælende støtte i Dagbladet bl. a.: springer ut av frykt for at denne "avskrekkinga" nettopp skal bekrefte at marxist-leninistene har rett i sin analyse av rettsvesenets og det øvrige statsapparats undertrykkende klassenatur. Derfor ønsker dens tilhengere at de politiske militærnektene skal "anerkjennes" så fort som mulig.

SF-organet Orientering viser sin småborgelige karakter!

6. Denne retning er fremdeles svak. Blant hovedstadsavisene har f. eks. bare ei avis, SF-organet Orientering prøvd å utnytte dommen i Salten Herredsrett til å spre illusjoner om rettsvesenets og statens karakter. "Reaksjon og konservatisme har så å si alltid vært rettsvesenets største drawback", skriver avisa beklagende. Men nå lysner det: "Herredsretten i Fauske har med dette forhåpentligvis åpnet for en radikaliserings også på dette området i samfunnslivet." (!) Orientering er oppbrakt over de fire store Oslo-avisene, som har unnlatt å referere dommen, og dermed underslår den "radikaliserings" rettsvesenet nå står foran.

Derimot har Orientering ingenting å utsette på de øvrige Oslo-avisenes dekning av de mange rettsakene som har endt med fengselstraff. Det er forståelig, ettersom Orientering sjøl fortier de fascistiske dommene over Per Haavaldsen og Tor Mostue (5 og 6 mnd. fengsel). Slike kjensgjerninger passer for dårlig inn i det lyseblå bildet av et statsapparat som riktignok har visse "konservative drawbacks", men som smertefritt kan radikaliseres på linje med andre "områder i samfunnslivet".

For borgerskapet er det sjølsagt nyttig at dets representanter i arbeiderbevegelsen sprer dens slags illusjoner om den borgerlige stats volds- og tvangsmaskin.

ÅDALEN forts. fra s. 16

b. Kjærlighet over klassegrensene. Livet er tragisk.

I Widerbergs film har reformistens sønn en "vakker kjærlighetshistorie" med kapitalistens datter. Og kapitalisten godtar det selvsagt – på slutten av filmen bandasjerer han guttens hånledd.

Mao Tse-tung sier: "Hva kjærlighet angår, kan det i et klassesamfunn bare finnes klassekjærlighet." Dersom man elsker over klassegrensene blir hvert kyss et Judaskyss og hvert kjærtegn en Reformist-sønnens kjærlighet til kapitalistens datter er sosialdemokratiets kjærlighet til sine herrer – kapitalistene, den er en forræderkjærlighet. Den har til hensikt å utviske publikums bevissthet om klasse-skillene, å fortelle dem at kapitalistene har det ikke greit, de er mennesker de også. Det vil si: Kapitalisten er din neste, derfor skal du elske ham. Kjærlighet er det eneste som er vakker her i verden. Livet er grusomt og tragisk.

Skuddene er meningsløse i filmen. Ingen har ansvaret. Her er det bare svart tragedie. SKJEBNEN slår til igjen. Det er ikke arbeiderklassen som demonstrerer, det er ikke kapitalistklassens militære som skyter på arbeiderne. Det er mennesker som skyter på mennesker. Skuddene er uforklarlige. "Guds veier er uransakelige". Livet er meningsløst, som når arbeiderkone får hjem sin myrdede ektemann, og sier: "Hva skal man gjøre nå, da? Skal man ta av ham skoene?"

Filmen har som åpenbar hensikt å slette over klasseinnholdet i Ådalshendelsene, å slette over klassekampen. Å innbille arbeidsfolk at det ikke finnes noen klassekamp. Det er ikke mennesker som står bak samfunnet, men en dyster skjebne. Dermed er det umulig å rette på samfunnet. Arbeidskonflikter og klassekamp er bare meningsløse, kanskje tragiske, utslag av skjebnens lune. Verden blir ikke vakker før alle mennesker lærer å elske hverandre, på tvers av klassegrensene. Dette er filmens budskap. Derfor er den reaksjonær.

Ådalen og verden – på film.

Hendelsene i Ådalen i 1931 blir uforståelige når de tas ut av sammenhengen og ikke blir satt i sammenheng med krisa, arbeidsløsheten, hungersnøden. Nettopp dette er det Widerberg gjør. Han lar kapitalisten si: "Kan det være noe å slåss for? Usle fire øre i timen?" Og filmen gir kapitalisten rett. Fire øre i timen er ikke verd å slåss for, langt mindre å dø for, slik som filmen framstiller det. At det ikke bare var noe å slåss for, men at det også var nødvendig å slåss, for fire øre i timen for å slå tilbake arbeidskjøpernes offisiell, for å knuse planene om et fascistisk Sverige, det bekymrer ikke Bo Widerberg. Han forteller oss ikke noe om planene om fascisme, han forteller oss ikke om sammenhengen i det hele tatt. Filmen er fullstendig metafysisk, dvs. den ser tingene løstrevet fra sammenhengen, som statiske foreteelser. Kom ikke til Widerberg med ubehagelige påstander om at Ådalen-mordene var planlagt og hadde sin

sammenheng i et internasjonal mønster – det kunne svekke filmens sjanser i Cannes!

Hva er det Bo Widerberg gjør med denne filmen? Viser han oss historien om ett av de mest ærefulle kapitler i den svenske arbeiderklassens historie? Nei. Han hører med historien, han vrir og vender den til den blir helt ugjenkjennelig, han løper borgerskapets ærend, kaster skitt på de revolusjonære arbeiderne og pisser borgerskapet opp etter ryggen. Filmen er reaksjonær i bunn og grunn. Den løper sosialdemokratiets skitne ærend som leiemorder for kapitalistklassen.

Hvorfor?

Hvorfor lager borgerskapet slike filmer nå, i 1969. Fordi vi på nytt nærmer oss en krise i kapitalismen, krampetrekningene har allerede begynt. Det fører et oppsving i den revolusjonære rørsla. For å ikke de revolusjonære arbeiderne skal lære av eksempel Ådalen, blir det nødvendig for borgerskapet å ødelegge det. Det gjør de ved å vri og vende på det og snu det opp ned, ved å vende svart til hvitt og gjøre skurkene til helter og omvendt. Borgerskapet prøver å få eksempel Ådalen til å slette arbeiderne at man skal elske sin neste, dvs. kapitalistene, at revolusjonære er kvise og bråket og uansvarlige, mens sosialdemokratene er fornuftige, ansvarlige og gode. De prøver å vise at skuddene var et utslag av en ond skjebne, en tragisk misforståelse og helt uforklarlige. De river hele historien øvra Ådalen ut av sin sammenheng, for å gjøre den uforståelig.

MARXIST-LENINISTENE OG DET BORGERLIGE DEMOKRATI forts. fra s. 3

Bare revolusjon kan knuse borgerskapets herredømme.

Marxismen har alltid erkjent at voldelig revolusjon er nødvendig, at den er den eneste måten som borgerskapets diktatur kan avskaffes på. For staten er sjøl et redskap for klasseundertrykkelse, organisert for å opprettholde den herskende klassens herredømme.

Derfor må også overgangen til sosialismen skje gjennom en revolusjonær omveltning, for folket reiser seg mot kapitalistklassen og knuser det borgerlige statsapparatet for å kunne opprette proletariets diktatur.

...Revolusjoner og revolusjonære kriger er uunngåelige i et klassesamfunn, og... uten dem kan det ikke oppnås noe sprang i samfunnsutviklinga, de reaksjonære herskende klassene kan ikke bli styrtet og folket kan ikke vinne den politiske makta". (Mao Tse-tung).

Men revolusjonen kan ikke med ett slag oppheve klassene – som fantes i det kapitalistiske samfunnet. Sjøl om kapitalistklassen blir fratatt sine produksjonsmidler, sjøl om det kapitalistiske statsapparatet blir tilintetgjort, så vil borgerskapet fremdeles eksistere takket være formuer som er stukket bort, finansiell støtte fra utlandet, de vil bli støttet av vaner og tradisjoner.

Klassekampen vil derfor måtte fortsette etter revolusjonen, og arbeiderklassen må nødvendigvis organisere sin egen stat som sikrer det arbeidende folkets nyvunne rettigheter mot kontrarevolusjon. Diktaturet over de få, må avløse diktaturet over de mange, dvs. monopolkapitalets diktatur må styrtes, proletariets diktatur opprettes. 100 års klassekamperfaring viser oss at dette er den eneste veien som vanlig sikrer det arbeidende folkets interesser.

Nettopp fordi marxist-leninistene representerer den eneste linja som kan true borgerskapets makt og føre fram til sosialisme, er det at de, i motsetning til reformister

og revisjonister, blir så hardt bekjempet fra borgerstatens side.

I første omgang blir de fascistiske metodene med forbud og politifølgelse bare satt inn mot den mest klassebevisste og revolusjonære del av arbeiderklassen. Dersom krisa i kapitalismen blir mer omfattende settes terroren inn mot hele arbeiderklassen. Den politiske formen for monopolkapitalets diktatur slår over fra borgerlig demokrati til fascisme.

Utviklinga i dagens Frankrike viser oss at handlinga i dagens Frankrike viser oss at parlamentarismen formelt kan fungere like knirkfritt, sjøl om marxist-leninistene må arbeide i illegalitet.

Det er uhyre viktig at alle norske marxist-leninister er forberedt på at noe liknende også kan skje i Norge.

Vi er nødt til å beherske alle kampformer, legale som illegale, parlamentariske som utenomparlamentariske.

Den revolusjonære bevegelsen må derfor sveises sammen, gjøres sterk og enhetlig gjennom felles studier i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning og felles handling.

Bare folkets kamp kan endre politikken.

"Skal det bli noen revolusjon, må det også finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxist-leninistiske revolusjonære teorien og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier." (Mao Tse-tung).

Innsikten om dette, om nødvendigheten av en fortropp utgått fra arbeiderklassens egne rekker som kan lede kampen, er felles for alle sanne marxist-leninister. Å skape et slikt parti er i dag hovedoppgaven for revolusjonære arbeidere i Norge. Noen

mening med å stemme blir det først når et slikt parti finnes, når Stortinget kan bli brukt til å avsløre kapitaldiktaturet og å forsvare arbeidsfolks interesser i den klassekamp som vil øke i styrke i åra framover. Derfor oppfordrer også KLASSEKAMPEN arbeidsfolk til å boikotte høstens Stortingsvalg. Men sjølsagt kan heller ikke et virkelig revolusjonært parti gjennomføre sosialismen via Stortinget, "tildele folket makten".

Kapitalistklassens makt kan bare avskaffes gjennom folkets egne aksjoner, under arbeiderklassens og det marxist-leninistiske partiets ledelse.

Den norske arbeiderklassens og dermed også det norske folkets frigjøring må være dets eget verk.

OTTOSENKOMITEEN forts. fra s. 13

FRAMSTØT FRA DEPARTEMENTET – FORSLAG TIL NY LOV OM EKSAMEN.

Det lovforslaget om eksamen som blei lagt fram for Stortinget i vår, Ot. prop. 50, var var uten tvil et ledd i innføringa av Ottosenkomiteen. Det gjaldt ut for å være en "opp-rydding" i lovgivningen om universitetet – en reit teknisk forbedring. I virkeligheten la den grunnlaget for at departementet skulle kunne gjennomføre djuptgripende endringer i fag- og undervisningsordninger, eksamesordninger, opptakskrav og vilkår for å gå opptil eksamen. Det la også grunnlaget for å opprette visse institusjoner som Ottosenkomiteen trenger for å gjennomføre rasjonaliseringa, bl.a. en felles opptakssentral som fordeler søkerne til høyere utdanning på de forskjellige lærestedene og greie ut om kompetansesprsmål.

Alt i alt: Dette lovforslaget hadde gjort det mye lettere for universitetsmyndighetene og departementet å gjennomføre Ottosenkomiteen hvis den hadde blitt vedtatt. Men studenter og progressive lærere på alle universitene gjennomskua pratet om at den bare var en "teknisk forbedring".

De avslørte proposisjonens egentlige innhold og samla seg til kamp mot den, noe som tvang monopolkapitalets lakeier i statsbyråkratiet til å blåse midlertidig retrett.

NEI TIL OTTOSENKOMITEEN!

Det er nå på tide å våke og se alt som skjøn på universitetet og i departementet i sin rette sammenheng! Det er tydelig at i studentene ikke nå samler seg til et kraftig motstøt, vil Ottosenkomiteens forslag snart være gjennomført bakveien. Et slikt "framidas universitet" som monopolkapitalen strever etter å innføre, vil bety hardere undertrykking av studentene, og vil være et redskap til enda hardere utpressing av arbeidsfolk. Derfor må kampen mot Ottosenkomiteen gjøres til hovedsak i studentenes interessekamp i høst. Samtidig må kritikken mot distriktshøgskolene styrkes, og studentene der må ta opp kampen på sin front. Distriktshøgskolene er halve Ottosenkomiteens forslag, og her bør nøye sammen med forslagene om nytt studieopplegg på universitetet.

Det kapitalistiske samfunnet er delt i en liten klasse av utbyttere og deres hjelpere, og det store flertall av utbytta og undertrykte. Ut fra sin stilling i samfunnet vil utbytterne uvergerlig gjøre alt for å opprettholde, ja øke undertrykkelsen av arbeiderklassen og det store flertall av folket. Men når kapitalistene nødvendigvis velter stadig større byrden på arbeidsfolk, blir det også stadig mer nødvendig for arbeidsfolk å styrte kapitalmakta. Dette er en kamp på liv og død. Her er ingen illusjoner på sin plass. Hvis kapitalistene må fire i første omgang, vil de bruke alle mulige knokveier for å utule det som er oppnådd. Derfor må vi skjerpe vår årvåkenhet også i kampen mot Ottosenkomiteen, for å vinne fram til seier.

Realfagstudent

Kapitalistisk spekulasjon utarmer kunstnerne

"Enhver gitt kultur er en gjenspeiling innenfor ideologien av politikken og det økonomiske systemet i et gitt samfunn."

Mao Tsetung: Om det nye demokrati, 1940.

Begrepet "moderne kunst" har lenge hatt en tvilsom klang i norske arbeidsfolks ører. Mistroen er ikke tilfeldig, men bygger på en umiddelbar forståelse av at det er tale om noe gigantisk hokus-pokus som borgerskapet har funnet opp, og som bare det drar nytte av. Når for eksempel Henie Onstad betaler millionbeløp for noen bilder av Jacob Weidemann ryster vanlige folk på hodet. De veit at så mye er ikke disse snurrepiperiene verd.

Annerledes er det med LO-pamper og kultu- radikale SF-lektorer. De "forstår". Aspengren sier at han er særlig opptatt av at LO styrker sitt "kulturpolitiske engasjement", og Trygve Bratteli har Weidemann på veggen hjemme i sin stue, – sjølsagt. Aspengren og Bratteli veit at borgerskapets kunst er deres kunst.

Formann Mao har slått fast at: "I verden i dag er enhver kultur og følgelig også litteraturen og kunsten klassebundet og følger en bestemt politisk linje. En kunst for kunstens skyld, en kunst som står over klassene, en kunst som utvikler seg hinsides politikken eller uavhengig av den, fins det i virkeligheten ikke."

Borgerskapets kunst er til for å tjene borgerskapets interesser. Endringer i borgerskapets kunst må derfor forklares utfra at oppdragsgiverne, – borgerskapet, – har fått endrete interesser. Det er ikke noen spesiell motor som driver kunstens historiske utvikling, – kunstens utvikling er direkte underlagt klassekampens allmenne utvikling. Motsegelser i kunsten avspeiler således motsetninger i klassekampen. Derfor må vi aldri studere kunsten utelukkende i seg sjøl, men alltid med utgangspunkt i klassekampen.

Monopolkapital og spekulasjon.

Den kanskje viktigste endringa som har skjedd med kunsten i seinere tid, er framveksten av storstilt spekulasjon med kunst. Spekulasjonen med kunst har sin årsak i, og vokser fram sammen med, kapitalismens utvikling til monopolkapitalisme. Kunstspekulasjonen dukker ikke fram i fullt omfang med en gang, – den opptrer etter at borgerskapet sjøl har stengt av en del av de verste og mest nærliggende andre spekulasjonsmulighetene som monopolsystemet skaper.

Monopolkapitalismen fører med seg enorme kapitalopphopninger som finansherrene søker en gunstig plassering for. Kunst viser seg å være godt egnet: Billig i produksjon og likevel enestående og uerstattelig (dvs.: billig så lenge kunstneren er ukjent, uerstattelig fordi ingen kan kopiere kunstverker med særlig hell og fordi kapitalisten ser til at kunstnerens produksjon er begrenset.)

Spekulasjonen er mulig fordi kunst ikke bare er et spekulasjonsobjekt, – fordi kunst ennå også kjøpes på grunn av sin nytteverdi til utsmykningsformål. Småkapitalister og pamper skal ha noe på veggene hjemme i stua, og stat og næringsliv skal pynte på viktige bygninger. De folka som investerer

i kunst til slike formål, er sjølsagt interessert i at det de kjøper ikke synker i pris, og dermed i "anseelse".

Spekulantkapitalisten hjelper disse folka: Han garanterer stabile eller økende priser på de kunstverkene han har investert i. Prisene hever han i været gjennom å begrense tilbudet, og dels ved å kjøpe til overpris. Kjøp til overpris hever prisnivået, og øker prisene også på de verkene spekulanten allerede har kjøpt.

For spekulanten er det viktig å kontrollere markedet: Det vil si å kontrollere tilgangen. Dette gjør han gjennom forbindelser med gallerikjeder som holder kunstneren "på stall". Dette systemet innebærer at kunsthandleren garanterer kunstneren en viss minsteinntekt mot at kunstneren overlater hele produksjonen til galleriet, eller bare selger gjennom det. Slik sikrer man seg mot "overproduksjon" og synkende priser.

Videre: Spekulanten må sørge for at ikke andre kapitalister etablerer andre typer kunst som "verdipapirer" og dermed "svekker tilliten" til hans egne. Dette gjøres bl. a. gjennom etablering av kjempemessige museer som skal gi spekulantenes kunst økt tyngde og en viss "offentlig" karakter. Henie-Onstads senter på Høvikodden er et avansert eksempel på denne metoden.

Til slutt er det viktig å hindre at offentlige eller kunstnerens "egne" framvisningssteder (Kunstnerens Hus o. l.) lanserer konkurrerende retninger. Slik ordnes stort sett gjennom billige midler som fine middager og litt småbestikkelser for kunstnerpampene. Statens Høstutstilling, som tidligere var en slags markeds plass for den jamne kapitalist, ensrettes i samband med dette opplegget.

Vi ser altså at spekulantenes valg av spekulasjonsobjekt bestemmer hvilken kunst de mellomstore borgerne og pampene kjøper. Derfor er det naturlig at denne kunsten blir så intetsigende, kjedelig og uengasjerende som vel mulig. Spekulanten ser ingen grunn til å støtte noen, og setter bare fram visse tekniske minstekrav som hans stab av korrupte eksperter ser til at overholdes.

Kunstnerne utarmes

Spekulasjonen endrer ikke bare kunstmarkedet, men dermed også kunstnerens stilling. Bare en begrenset gruppe privilegerte kunstnere nyter godt av monopolkapitalens investeringer. Markedet snevres inn: Det spekulantene ikke kjøper tør heller ikke mellomstore borgere eller pampene kjøpe. Det store flertallet av kunstnerne har ikke annet marked enn det som ennå eksisterer av originaler og gamle, forvillede borgere som ikke vet sitt eget beste, men i stedet kjøper det de liker. Prisene på dette markedet er dårlige, og det sviner stadig inn.

Resultatet er at ettersom stadig større millionbeløp pumpes inn på kunstmarkedet stadig raskere, utarmes samtidig det store flertall av kunstnerne i samme takt. Vi ser at liksom hos akademikerne foregår det hos kunstnerne en rask proletarisering.

Et bilde av omfanget i denne utarmingsprosessen ser vi av en norsk undersøkelse fra

1966. Undersøkelsen ble gjort i samband med innføringa av folketrygden og omfattet bildende kunstnere, – dvs. malere, skulptører og grafikere. Spørreskjemaet ble sendt til medlemmer av UKS, (Unge Kunstneres Samfunn) og til stemmeberettigede i BKS, (Bildende Kunstneres Styre).

Undersøkelsen er neppe helt pålitelig, (bl. a. ble den svært dårlig besvart), men resultatene er likevel interessante. 137 bildende kunstnere besvarte spørreskjemaet. Av disse 137 hadde 100 i 1964 en inntekt på under 20 000 kroner og 80 en inntekt på under 15 000. 40 av de 137 kunstnerne oppga en årsinntekt i 1964 på 0–5000 kroner. Inntektsnivået er altså svært lavt.

Videre: Disse inntektene er for det meste tjent opp på lønnet arbeid utenom kunstneryrket, (på f. eks. undervisning, gårdsdrift, tilfeldig arbeid.) Av de 137 hadde hele 64 hatt slikt arbeid i 1964. Disse 64 var stort sett de samme som de 57 som hadde inntekter over 15 000.

De fleste av de andre ble forsørget av ektefelle med lønnet ikke-kunstnerisk arbeid.

Bare en minoritet oppga gode eller brukbare inntekter på yrket.

Av disse resultatene ser vi at de såkalte "frie" kunstnere ikke er det spor frie lenger. Nær halvparten av de undersøkte var sjøl lønnsarbeidere av ulike slag. Resten tjente stort sett minimalt, og ble forsørget av ektefeller som var lønnsarbeidere. Kunstnerne er altså ikke frie håndverkere. Mange er arbeidsfolk som bare driver med kunst på fritida.

Klassemotsetninger blant kunstnere.

Monopolkapitalens spekulasjon med kunst har splittet kunstnerne opp i to grupper: En privilegert del som i ett øyeblikk er avhengig av og har felles interesser med borgerskapet, og et stort flertall som presses nedover i lønnsarbeiderklassen. Disse gruppene har motstridende interesser, de første står sammen med monopolistene, de andre har objektive felles interesser med arbeiderklassen.

Under disse forholda er det ikke rart at flertallet av kunstnerne prøver å hevde sine interesser. Foreløpig har disse utslagene vært små og tilfeldige (Storn på Høvikodden.) Typisk er det at spiren til effektiv interessekamp blant kunstnerne i første rekke dreier seg om svake forsøk på å rydde opp i kunstnerens "egne" institusjoner, – særlig å bekjempe pampestyret i BKS, men også å reformere Nasjonalgalleriet, Høstutstillingen, Kunstakademiet m. m.

Langsiktig kan ikke dette skje uten at kunstnerne skaffer seg en slagkraftig organisasjon som kan beskytte deres interesser. Et forsøk på dannelse av en "Landsforening av Norske Malere" som skulle ivareta "Norske kunstmalerers tarv" falt nettopp i fisk. Årsakene var dels hjelpeløshet hos initiativtakerne, dels at den reaksjonære BKS-ledelsen kuppet tiltaket. Før eller senere vil imidlertid de objektive motsetningene føre til at interessekamporganisasjoner blir startet, selv om kunstnerne nå ligger dårlig an i forhold til andre grupper intellektuelle, – f. eks. studentene.

Hvorfor er det slik at kunstnerne er kommet til kort? Årsakene er flere: Rekrutteringa til yrket er dels overklassebetont. Viktigere er det likevel at sjølv yrkets karakter gir grobunn for småborgerlige og individualistiske tankemåter. Tanker om "inspirasjonen", og lignende reaksjonære forestillinger får lett kunstnerne til å tro at kunsten "står over" klassekampen eller er upolitisk.

Mange mener derfor at organisert arbeid er i strid med "kunstens vesen". De tror lett at kunsten består av en rekke strålende enkeltmenneskers prestasjoner og ikke er en "gjenspeiling innenfor ideologien av politikken og økonomien i et gitt samfunn".

Disse småborgerlige tendensene gir seg utslag i at kunstnerne i dag oftest tror at deres problemer kan løses isolert – at de ikke ser sammenhengene. De tror at det er et spørsmål om "økt stønad", "bedre kontakt", eller om "å vinne ut til folket". Først når progressive kunstnere forstår at deres situasjon er et produkt av monopolkapitalens diktatur vil de kunne sette sin interessekamp inn i en meningsfylt sammenheng, – inn i arbeiderklassens revolusjonære kamp.

Vi har påvist at det har skjedd en kraftig utarming av norske kunstnere, og at de fleste har objektivt felles interesser med arbeiderklassen. De objektive berettigelsene for produksjonen av revolusjonær kunst skule dermed også være til stede. Men for produksjonen av revolusjonær kunst er det ikke nok med det: Kunstnerne må forstå sitt objektive interessefellesskap med arbeidsfolk, og de må ta arbeiderklassens klassestandpunkt.

Denne bevissheten vil sikkert og visst vokse fram i samband med at kunstnerne vinner erfaringer i sin interessekamp. Derfor er oppsvinget i klassemotsetningene mellom kunstnerne en god ting. Progressive kamperater på denne fronten bør få all mulig støtte.

Som formann Mao sier: "(Det er vårt mål) å gjøre litteraturen og kunsten til en virkelig bestanddel av revolusjonens allmenne maskineri, til et mektig redskap for å sveise sammen folket og fostre det til et mektig våpen for å slå fienden og tilintetgjøre ham, og for å hjelpe folket med å bekjempe fienden med hele sitt hjerte og hele sitt sinn."

Josef Stalin:

den dialektiske og historiske materialisme

Pris kr. 3,-

Bestill den fra SOR,

Observatoriegate 12, Oslo 1

4. ÅRGANG

PRIS 1 KR.

UNGSOSIALISTEN

nr. 3-1969

Arbeidsfolk bør ikke stemme i år!

pris kr.1

Abonner på
KOMMUNIST

ORGAN FOR KOMMUNISTISK
FORBUND (A-L) I DANMARK

Utkommer 8 ganger årlig.
Abonnementspris : Kr. 15,-

Eksklusjon: Buen 11, 1.,
2000 København F

I. HVA HENDTE I 1931?

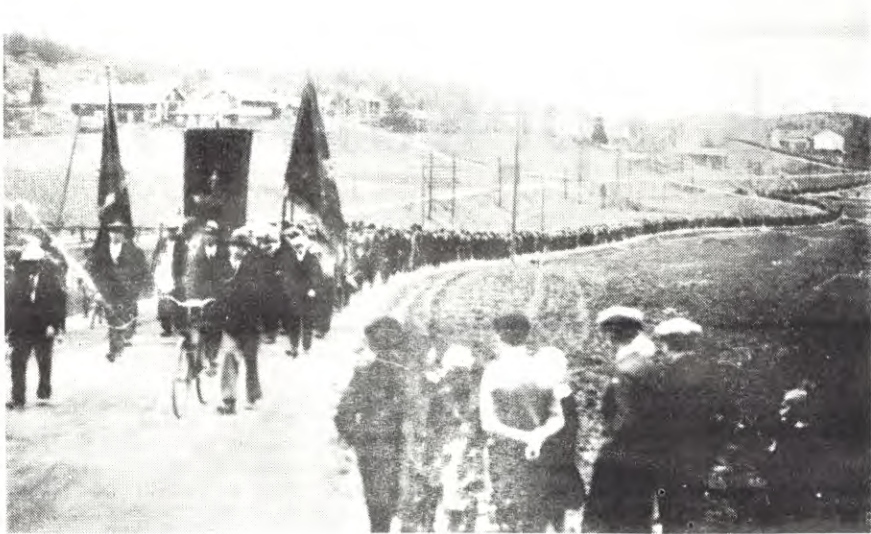
"Dø skal alle en gang, men døden har ikke samme betydning i alle tilfelle. Den gammelkinesiske dikteren Hsuna Tsjien har sagt: "Døden kommer til alle, men noens død har større vekt enn Tai-fjellet, andres veier mindre enn en fjær." En død i kamp for folkets interesser er viktigere enn Tai-fjellet, men å arbeide for fascister og dø for undertrykkernes og utbytternes interesser veier mindre enn en fjær."

Mao Tsetung
I folkets tjeneste (1944)

VERDENSSITUASJONEN

Etter første verdenskrig ble de kapitalistiske landene rystet av en krise omkring 1920. Økende arbeidsløshet, harde lønnskamper, og Oktoberrevolusjonens eksempel var stikkordene for arbeidernes kamp. Men kapitalistene klarte å ri stormen av. Arbeidernes kamp ble på mange områder slått ned – stikkordet er den tyske revolusjonens nederlag. De store monopolene ble enda større, hjula begynte å gå rundt, økonomien så ut til å komme på fote, og tidene så ut til å bli "lysere".

Så kom året 1929, og børskrakket i USA. Hele den kapitalistiske vestlige økonomi vred seg i krampetrekninger og "legene" sto maktesløse. Krisen spredte seg som ringer i vannet, arbeidsløsheten økte, det kom et oppsving for den revolusjonære rørsla. Samtidig viste Sovjetstaten under ledelse av Stalin det sosialistiske systemets overlegenhet, ved å marsjere fra seier til seier i en industrialisering historien aldri hadde sett maken til.

Demonstrasjonstoget som ble beskutt av militæret den 14. mai 1931

gatene osv., ble hele arbeiderklassen i Halmstad sveiset sammen og forlangte generalstreik. LO-ledelsen saboterte kravet fra medlemmene. Sosialdemokratene aviser skrev om "bråkmakerne i Halmstad", og at "Det svenske samfunnet sakner ikke midler i sin hånd til å holde styr på bråkmakerne." Men kapitalistene fant ut at arbeidene under ledelse av kommunistene sto for samlet og kampvillige, og ga etter.

Kom så langt, åpnet de militære plutseligild mot menneskemengden. Ildgivningen oppbrøt ikke før en av musikerne snaradig fikk til lyd-opphør-signal. Resultatet var at mange arbeidere lå badet i sitt eget blod. Fire av dem var døde. Det var også en ung arbeider, som hadde sett på demonstrasjonen fra en villahage i nærheten. Demonstrasjonstoget stoppet, vendte seg mot militærforlegningen og sang Inter-

ÅDALEN 31- SOSIALDEMOKRATENES SVIK DA OG NÅ

Som et svar på oppsvinget i den revolusjonære rørsla satte storkapitalismen inn fascismen. I åra omkring 1930 ble den revolusjonære arbeiderørsla druknet i blod over hele Europa, og fascistiske styre kom til makta fra Finland i nord til Bulgaria og Hellas i Sør. Planmessig gjerdet storkapitalen Sovjetsamveldet inne bak fascistiske regimer. En ledende skikkelse i denne politikken var den svenske "fyrstikk-kongen" Ivar Kreuger, som ikke bare var den ledende mann i svensk storfinans, men også en av de ledende i Europeisk kapital. Gjennom sine monopoler i de baltiske statene kunne han i stor utstrekning diktere regjeringenes politikk, og han dikterte den i fascistisk retning.

SITUASJONEN I SVERIGE

I slutten av 1930 nådde krisen Sverige. Vår- en 1931 lå antallet arbeidsløse omkring 150 000, for praktisk talt å bli fordoblet året etter. Regner man med familiene, var omtrent 600 000 personer direkte rammet av arbeidsløsheten i 1931, det året hendelsene i Ådalen fant sted. I tillegg hersket det matvaremangel som et resultat av krisen i landbruket.

Regjeringa var såkalt liberal, og – viste det seg seinere – direkte kjøpt og betalt av Ivar Kreuger. Den gjorde sjølsagt som monopolkapitalen forlangte, effektivt og uten gnisinger.

Oppmuntnet av fascismens frammarsj over hele Europa, med den tyske nazismen og den finske lappo-fascismen som forbilder, gikk arbeidskjøperne til offensiv for å erobre tilbake så mye som mulig av det terrenget som den svenske arbeiderørsla gjennom harde og omfattende kamper hadde tilegnet seg i løpet av åra siden 1. verdenskrigs utbrudd. Målet var å ødelegge streikevånet, bryte ned fagbevegelsen og arbeiderklassens solidaritet, og innføre fascismen i Sverige. Som våpen brukte kapitalistene og deres regjering sentralt organisert streikebryting. Streikebryterorganisasjonene fikk navn som "Det nasjonale beskyttelseskorpset" og "Arbeidets frihet", og de profesjonelle streikebrytere ble bevæpnet med myndighetenes velsignelse.

Arbeiderklassen svarte på fiendens offensiv med omfattende og langvarige streiker, først i tekstilindustrien og i celluloseindustrien. Den svenske LO-ledelsen, som besto av sosialdemokratiske Judaser da som nå, så hoderystende på og prøvde å holde igjen der de kunne. Det falt på Sveriges Kommunistiske Parti, som dengang holdt de revolusjonære prinsippene til marxismen-leninismen i hevd, å ta ledelsen i arbeidernes kamp. Partiet var dannet i 1917, og hadde lenge drasset på en stor gruppe mer eller mindre konjunktubetonete medløpere. Disse ble skilt av i partisprengninger i -21, -24 og -29. Den siste sprengningen hadde rammet partiet ganske hardt organisatorisk, og det sto svekket overfor kapitalistenes angrep. Til gjengjeld hadde partiet, tildels som et resultat av krisen, en voldsom sympati i massene av det svenske folket, og spilte en avgjørende rolle i kampen mot storkapitalens angrep.

De avgjørende slag i denne kampen ble utkjempet i 1931 og er intimt knyttet til Ådalen.

FRA HALMSTAD TIL ÅDALEN

Det første stedet der myndighetene samlet sine krefter for å kue arbeiderne, var i Halmstad, der arbeiderne i trelasthandelen var gått til streik mot arbeidskjøpernes krav om lønns-senkninger. Gjennom direkte provokasjoner fra myndighetene, med væpnede streikebrytere, politi, piggtårdsperinger i

Ved cellulosefabrikken i Marmaverken i Halmstad streiket arbeiderne fra høsten 1930 mot storkapitalisten Versteeghs krav om lønns-senkninger. Streiken rammet også transporten og utlastingen av tremasse fra selskapets lagre. Imidlertid fikk Versteegh i vinterens løp solgt lageret over vanlig pris, og satte inn streikebrytere for å få lastet ut tremassen. I mars 1931 hadde arbeiderne streiket i et halvt år, mot en lønns-senkning på 4 øre timen.

I januar 1931 gikk arbeiderne ved Sandvikens cellulosefabrikk i Ådalen til streik for å tvinge fram en avgjørelse i Marmakonflikten. Parolen var: "For Marmaa-arbeidernes seier!"

Fabrikken i Ådalen tilhørte også Versteegh-konsernet. Men dette konsernet tilhørte ikke den Svenske Arbeidsgiverforeningen. Streiket bestemte SAF seg for å sette inn streikebrytere i Ådalen. "Hende hva som hende vil," sa SAFs administrerende direktør.

ÅDALEN 1931

12. mai begynte streikebryterne å invadere Ådalen. De ble innkvartert i Lunde, ikke langt fra cellulosefabrikken. Sosialdemokratene i ledelsen for de faglige organisasjonene gjorde ingenting, som ventelig kunne være, men kommunistene oppfordret til demonstrasjon mot streikebryterne 13. mai og generalstreik i Ådalen.

Demonstrasjonen samlet store mengder arbeidere, og gikk under parolen "For Marmaa-arbeidernes seier!" inn på fabrikkområdet der streikebryterne var opptatt med å laste tremasse. Streikebryterne ble jaget fra lasteplassen. Regjeringen og arbeidsgiverforeningen svarte med å fortsette provokasjonene. Hensikten var ikke å bilegge konflikten, men å skjærpe den, for å gi arbeiderne en "lekse". Samme kveld kom det militære tropper til Lunde. Militæravdelingen besto av yrkesmilitære – myndighetene hadde ikke tilstrekkelig tillit til de vernpliktige. Den var vel bevæpnet med maskingeværer og håndvåpen.

Ikke lenge etter at militærstyrken var kommet til Lunde og streikebryterforlegningen, var stedet fullt av forbitrede arbeidere som delte ut flygeblad blant soldatene, ropte paroler og sang Internasjonalen. Fylkespolitistjefen var til stede for å ta imot de militære. Like etter at de hadde kommet, ble det besluttet å gå til angrep på folkemassen utenfor. Politistjefen, som var myndighetenes representant, gikk utenfor veggen (men ikke utenfor gjerdet, der folkemassen befant seg), leste opprørsloven og oppfordret massen tre ganger om å fjerne seg, for å ha formalitetene i orden. Så gikk de militære til angrep med branngranater og skuddsalver (med løsknutt). En del mennesker og et hus fikk brannskader. Dette var et regulært overfall fra militærets side, og en rein provokasjon. Forbitnelsen blant arbeiderne økte i hele Ådalen. 14. mai ble det holdt protestmøte mot streikebryterne.

Møtet måtte holdes utendørs på grunn av den voldsomme oppslutningen det fikk. Etter møtet toget 8000 arbeidere av sted i demonstrasjon mot streikebryterforlegningen en times vei unna, mens en komité som skulle ta stilling til spørsmålet om generalstreik, ble igjen. En av komitédeltakerne var Axel Nordström, en ung kommunist og en av arbeidernes fremste ledere i Ådalen. Seinere ble han dømt til to og et halvt års straffarbeid for deltakelse i demonstrasjonen dagen før.

Militærstyrken hadde gravet seg ned i skyttergraver ca. 200 meter fra streikebryterforlegningen, og var godt beskyttet. Da demonstrasjonen med musikkorps i spissen

nasjonalen. Demonstrantene tok seg av de døde og sårede, og vendte tilbake til møttestedet de kom fra. Der ble generalstreik proklamert av et nytt massemøte.

- OG ETTERPÅ

Hensikten med skuddene hadde vært å gjøre det man ikke hadde klart i Halmstad. skremme arbeiderne til underkastelse. Blant annet er det et faktum at fylkesmannen hadde beordret streikebryterne sendt tilbake dit de kom fra. Dette visste politistjefen, som befant seg i Lunde. Hadde han informert demonstrasjonstoget om dette, vi hele demonstrasjonen blitt oppløst, ettersom den var rettet mot streikebryterne. Det er også et faktum at Den Svenske Arbeidsgiverforeningen var meget lite begeistret for fylkesmannens foranstaltninger. Hensikten med å tilkalle streikebryterne var ikke å få arbeid gjort, men å provosere arbeiderne. Hensikten med å tilkalle militæret var ikke å beskytte streikebryterne men å skremme arbeiderne til lydighet.

Det gikk ikke helt som myndighetene, håpet Mordene i Ådalen gjorde den svenske arbeiderklassen rasende. I Ådalen hersket det generalstreik fram til 26. mai. Øverste myndighet var den sentrale streikeledelsen. Arbeiderne hadde makta. Det hersket ro og orden. Natten mellom 15. og 16. mai fant fylkesmannen det klokest å sende militæret hjem også.

Det var første gang myndighetene hadde satt inn militæret mot de svenske arbeidere. De kom snart til å angre på det.

Allerede kvelden 14. mai sent SKP ut parole om streik som protest mot mordene. LO-ledelsen og sosialdemokratiet holdt seg imidlertid feigt i bakgrunnen som de skabbete Judaser de var, og begrenset seg til parole om demonstrasjoner. Kommunistenes parole om streik vant sterk gjenklang, og omkring 70 000 arbeidere streiket over hele landet, trass i at verken LO's eller det sosialdemokratiske partiets ledelser støttet streikeparolen. Demonstrasjonene fikk en voldsom oppslutning. Bare i Stockholm demonstrerte 150 000 arbeidere. Fagforeninger og klubber over hele landet sendte telegrammer til regjeringen med kraftige protester, til LO med krav om streik på begravelsesdagen til de falne, og til Ådalen med støtte- og sympatierklæringer.

Myndighetene gjorde hva de kunne for å slå ned massenes vrede dels gjennom å la politiet provosere og angripe demonstrasjoner, dels gjennom å la sosialdemokratiet gyte olje på det opprørte havet. Men det hjalp bare ikke.

SKP sendte ut parole om streik på begravelsesdagen. Parolen vant så gjenklang at LO-ledelsen ble nødt til å proklamere 5 minutters-streik midt på dagen. 100 000 arbeidere streiket på begravelsesdagen. 5-minutters-streiken var total. 25 000 arbeidere fulgte kistene i Ådalen til graven. Snart etter begravelseren måtte arbeidskjøperne gå til retrett og bøye av for arbeidernes krav i de konfliktene som hadde startet kampene. Under ledelse av det marxist-leninistiske partiet hadde arbeiderklassen vist sin enestående proletariske solidaritet og klasseamhold, og avslørt både sosialdemokrater og kapitalister som papirtigre. Angrepet var slått tilbake og klassefienden tvunget over på defensiven. Storkapitalens plan om et fascistisk Sverige var knust.

I. HVA HENDTE I 1969?

På borgerskapets filmfestival i den franske byen Cannes dukket den svenske filmregissøren Bo Widerberg i år opp med en film han hadde kalt "Ådalen 31". Filmen fikk en pris, og borgerskapet hyller den som "revolusjonær". Men det sier seg selv at hadde filmen vært revolusjonær, hadde ikke borgerskapet hyllt den og gitt den noen pris!

Det sier seg selv at filmen ikke blir revolusjonær av å handle om arbeidernes kamp. Det avhenger like mye av hvordan denne kampen blir skildret.

FILMENS KLASSESTANDPUNKT

Filmens hovedperson er en reformist, en sosialdemokrat. Han og hans sønn er de eneste av arbeiderne i filmen som framstilles som gode og fine – arbeiderne forøvrig, de revolusjonære arbeidermassene i Ådalen, framstilles som skrikende og høiende galninger som løper hit og dit og banker opp streikebrytere (det forekom ikke i Ådalen!), de er uvitende og kortsynte og virker som de ikke vet hva det egentlig dreier seg om. En arbeiderhustru sier: "Bare vi har såpe så vi kan holde rent, ordner det seg nok". Og demonstrasjonslederen holder innholdsløse taler.

Den som gidder undersøke historien finner fort nok ut at Widerberg gir et et usant bilde av det som foregikk. Han stikker arbeiderklassens målbevissthet og solidaritet under stolen, og han

kaster skitt på kommunistene som sto i spissen for kampen. Han framstiller sosialdemokratene, som i 1931 spilte sin skabbete Judasrolle for fullt, som de virkelige heltene, ansvarlige og menneskelige.

Filmen er sosialdemokratisk, en film som forråder arbeiderklassen. Streikebryterne, som i 1931 var en gjeng bevæpnede bøller, (mange av dem hadde hjulpet Mannerheim med å slå ned de finske arbeiderne i 1918 og skjøt av hvor mange liv de hadde på samvittigheten,) hvordan er de framstilt i filmen? Streikebryterne framstilles som vanlige, hederlige arbeidere! De forsøker jo bare å forsørge seg! Widerberg stiller seg helt på kapitalistenes side. Han forsvarer streikebryterne bedre enn noen kapitalist har våget gjøre i Sverige siden 1931! Hvor stor sympati han har for klasseforræderne, kommer særlig klart fram i en scene der filmens hovedperson, sosialdemokraten, forbinder en streikebryter som arbeiderne har banket opp, og prøver å kalle arbeidermassene til ro. "De har jo folk som taler deres sak ved forhandlingsbordet"!!

Og kapitalistene, hvordan ser Widerberg på dem? "Behandler jeg virkelig arbeidere dårlig?" undres filmens kapitalist, full av bekymring. Han er jo også et menneske. De tragiske skuddene forferder han. Han kunne ikke ha funnet på noe sânt. Var det likt seg! Men hva så med militærledelsen som var ansvarlige for skuddene og uten enhver tvil må ha kjent til myndighetenes planer – som må ha myrdet med kaldt blod å nei. Widerberg lar dem toe sine hender. De har ikke noe ansvar, for de er også gode mennesker med sine bekymringer og plager.

Vi ser at Bo Widerberg tar klart og utvetydig klassestandpunkt i filmen. Han tar standpunkt mot arbeiderne og deres ærefulle kamp. Han tar standpunkt for myndighetene, for militæret, kapitalistene og sosialdemokratene. Langt fra å være revolusjonær, er filmen sosialdemokratisk, det vil si kontrarevolusjonær!

fortsettelse s 14

Politiet går til angrep med sabler under demonstrasjonen på Norra Bantorget i Stockholm.